

การส่งเสริมพัฒนาการระดับ 5 - 6 แนวทางใหม่ ชีวิตใหม่

อาจารย์ค่ะ

มีโอกาสดังอาจารย์บรรยายที่อุบล เมื่อเร็วๆ นี้ ได้ความรู้เพิ่มขึ้นจากเดิมมากเลยคะ จากที่อ่านหนังสืออย่างเดียวแล้วพยายามทำ ก็ไม่ค่อยเข้าใจ และจนมุขตลอด พอได้ฟัง รู้สึกว่าชัดเจนบ้าง

น้องพีพูดมาก แต่ภาษาไม่ค่อยดี และโต้ตอบได้ต่อเนื่องไม่นาน ชอบพูดทวนคำถาม ถ้าตอบไม่ได้จะเบี่ยงไปเรื่องอื่นตลอด ตอนนี้อยู่ชั้น ป.1 ตามไปดูที่โรงเรียนแล้ว เห็นเขาพยายามเล่นกับเพื่อน แต่เพื่อนก็ไม่เล่นด้วยอย่างที่อาจารย์พูดเลย พ่อกับแม่ก็พยายามเล่นกับพี แต่บางครั้งเราก็เล่นเกมที่เด็กเขาเล่นกันไม่เป็น

น้องพีชอบไปห้างบิ๊กซีมาก ชอบไปบ่อย ชอบไปเล่นซักรถแข่ง ไม่ทราบว่าจะพาลูกไปหรือไม่ เพราะที่ผ่านมา ไปอาทิตย์ละครั้ง เขาจะขอไปทุกวัน พอไม่ให้ก็ร้องไห้คร่ำครวญ แต่ไม่อาละวาด (น้ำตาไหลง่ายมาก) อาจารย์บอกให้งดเล่นวิดีโอเกมส์ หมายถึง เครื่องนี้ด้วยมั๊ยคะ ถ้าใช่ จะได้งดไปเลย

เมื่อวานนี้พาเขาเล่นเกมสเตรซซี่ น้องชอบมากถึงกับเรียกแม่ให้มาเล่น (แม่อาบน้ำ) น้องชอบมองตัวเองในกระจกจะแก้มขี้ผึ้งดีคะ ชอบพระคุณมากคะ

โดย patcha เมอ 2009/ 8/ 24

ไม่ว่าลูกทำอะไรอยู่ หาโอกาสเข้าไปมีส่วนร่วมให้ได้คะ เล่นกับลูกให้สนุก จนลูกมาตามไปเล่นด้วย เรื่องจะไปเล่นรถที่บิ๊กซี ให้อาศัยความอยากจะไปเล่นของลูก เอามาโต้ตอบกันให้ยาวนานที่สุด ให้ลูกพยายามคิดหาทางจะไปให้ได้ ว่า “จะไปกับใครบ้าง แม่ไปด้วยได้ไหม ไปตอนนี้ หรือไปตอนบ่าย จะแต่งตัวอย่างไรดี จะให้แม่แต่งอย่างไร เอรารถใครไป ญญแจรถไม่อยู่ ทำไงดี น้ำมันจะหมดแล้ว ทำไงดี ”

ก่อนไป ขอ "ชุดใหญ่" อย่างนี้สักชุดหนึ่ง แล้วค่อยไปคะ อย่าลืมทำตัวเป็นเด็กอีกคนหนึ่งที่ยากจะไปบิ๊กซีด้วย เหมือนเด็ก 2 คน สวมคบกั๊นวางแผนจะไปห้างนะคะ

หัดทีละอย่าง วันหลังค่อยถอยออกจากเกมพวกนี้คะ ตอนนี้อ้าไม่ใช้อารมณ์อยากไปห้าง ก็ไม่รู้จะใช้
อารมณ์ไหนมาสร้างสัมพันธ์นะคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 24/08/2009

ขอบคุณมากคะ คุณหมอ ทดลองทำตามที่คุณหมอแนะนำ เมื่อวานนี้พอกลับจากโรงเรียน
น้องขอไปอีก

น้องพี: แม่ไปบ๊ิกซีได้มั๊ย

แม่: ไปทำไมละ

น้องพี: อยากเล่นรถแข่ง

แม่: ไปตอนไหนละ

น้องพี: ตอนที่ 4 (ไม่รู้หมายถึง 4 โมงเย็นหรือเปล่า)

แม่: ตอนไหนนะ

น้องพี: ตอนที่ 4 ไง

แม่: ไปตอนเช้า กลางวัน หรือตอนเย็นดี

น้องพี: ไปตอนกลางวัน

แม่: กลางวันเรียนหนังสือ ไปตอนเย็นได้มั๊ย

น้องพี: จะไปตอนกลางวัน

แม่: ไปกับใครละ

น้องพี: ไปกับแม่ อยากไปสองคน

แม่: ให้พ่อไปด้วยได้มั๊ย

น้องพี: พ่อไม่ยอมไป

แม่: พ่ออยากไปด้วยนะ

น้องพี: พ่อไม่อยากไป อยากไปกับแม่สองคน

แล้วก็ย้อนกันไปเรื่อยๆ แต่พอมแม่เลี้ยวรถรู้ว่าไม่ใช่ทางไปบึงซี น้องถามทันที

น้องพี: แม่ทำไมไม่ไปบึงซี

แม่: แม่ไม่อยากไป ไปห้างอื่นได้มัย

น้องพี: จะไปบึงซี

แม่: ไปห้างเซฟแลนด์ใกล้บ้านเราก็ได้

น้องพี: ไม่อยากไป จะไปบึงซีนะ

แม่: แม่ไม่สบาย ไปห้างใกล้บ้านดีกว่า

น้องพี: แม่ทำไมไม่ไปบึงซี บึงซีเขามีอะไรอยู่ (เริ่มมีน้ำตาไหล)

แม่: นั่นสิ บึงซีเขามีอะไร

น้องพี: มีใช้หวัด 2009 (เคยบอกไว้) แล้วน้องก็ถามตื้ออีก แม่ทำไมไม่ไปบึงซี

แม่พาแวะห้างอื่น น้องก็ลงไปด้วย แต่ร้องไห้ ถามอีกว่าทำไมไม่ไปบึงซี เพราะบึงซีมีอะไร ร้องและถามจนกระทั่งซื้อของเสร็จ และเข้าบ้าน พอเข้าบ้านเจอของเล่นอื่นก็ลืมเรื่องบึงซี ถ้าไม่ได้ไปก็จะถามอีกทันทีว่า ทำไม อยากถามคุณหมอมว่าจะต่ออย่างไรดี ไม่ทราบว่ ทำอยู่เป็นการยื้อหรือเปล่าคะ

ขอบคุณค่ะ

โดย patcha เมื่อ 25/08/2009

เห็นหรือยังคะว่า ที่คุณแม่บอกว่าลูกได้ตอบไม่ต่อเนื่องยาวนาน แต่เมื่อเขาต้องการมากๆ เขาจะโต้ตอบได้นาน ถ้าคุณแม่รู้ว่าเรื่องนี้ใช้ได้ ก็เตรียมคิดมุขล่วงหน้าได้เลยคะวันนี้ คงได้ใช้อีก

อีกอย่างหนึ่งที่อยากเพิ่ม คือ การบอกความรู้สึกของตัวเอง ดูเหมือนน้องพีเขาจะไม่บอกความต้องการตรงๆ เลยนะคะ ดีใจ เสียใจ โกรธ

"ทำไมไม่ไปบ๊ิกซี บ๊ิกซีมีอะไร" อันนี้ไม่ใช่ภาษาที่สื่อสารตรงตามความต้องการ น่าจะเป็น script ที่เขาใช้เวลาโกรธ หรือเสียใจ คุณแม่ควรใช้โอกาสนี้ สอบถามความรู้สึก ถ้าเขาตอบไม่ได้ จึงให้ตัวเลือก ลองอ่านเรื่องการทำงานอารมณ์เพิ่มเติมนะคะ

เอ .. ฮันซ้าอีกที คุณแม่คุยกับลูกตั้งนาน เรื่องไปบ๊ิกซี แล้วอยู่ๆ รถเลี้ยวไปทางอื่น เป็นใคร ใครก็เสียใจนะคะ บอกกล่าวเขาก่อนหรือเปล่าคะ ถ้าคุณแม่จะไม่ไป ก็ต้องคุยกันเรื่อง "ไม่ไปบ๊ิกซี" ไม่ใช่คุยเรื่องไปบ๊ิกซี แต่อยู่ๆ ก็ไม่ไปคะ

อีกคำถามก็คือ คุณแม่เล่นกับลูกสนุกหรือยังคะ ต้องเริ่มด้วยการไว้วางใจกันก่อนนะคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 25/08/2009

ไม่ได้บอกหรอกค่ะ แต่แม่ตั้งใจไม่ไปอยู่แล้ว ตัวเองอาจจะยังไม่เข้าใจ เพราะเพิ่งเริ่มทำ ก็เลยยังสับสนอยู่ เพราะว่าแม่ไม่เข้าใจ เมื่อวานก็เลยเกิดเหตุการณ์เหมือนเดิมอีก แต่คราวนี้ลูกขอไปเล่นกับเพื่อนสองคน

น้อง: แม่ไปบ๊ิกซีได้มั๊ย

แม่: ไปทำอะไร

น้อง: อยากไปบ๊ิกซี ไปเล่นแข่งรถ

แม่: ไม่ไปได้มั๊ย

น้อง: อยากไปบ๊ิกซีแม่ จะไปตอนกลางวัน (จำคำตอบเมื่อวานมาแน่ๆ)

แม่: ไปกับใครล่ะ

น้อง: ให้แม่พาไป ไปเล่นกับเพื่อนสองคน

แม่: เพื่อนคนไหนล่ะ

น้อง: เพื่อนตัวโตใส่เสื้อสีเหลืองไง ชับชนกันเลย (อาทิตย์ที่แล้วมีเด็กรุ่นเดียวกันใส่เสื้อสีเหลือง นั่งเล่นติดกัน เล่นคนละเครื่อง แต่แข่งด้วยกัน)

แม่: เพื่อนชื่ออะไร

น้อง: เพื่อนเขาชับชนเลย (ไม่ตอบว่าไม่รู้จัก) ลีโอก็ชับรถเป็น (เพื่อนที่โรงเรียน)

แม่: วันนี้ไม่ไปหรอก

น้อง: ทำไมแม่ ทำไม (ถ้าไม่ได้ตั้งใจ จะถามว่า ทำไม บ่อยครั้งมาก ถามซ้ำเดิมหลายครั้ง)

แม่: วันนี้มีคนมาตัดหญ้าที่บ้าน เราต้องกลับไปดูเขาตัดหญ้า

น้อง: (เงิบไป น้ำตาเริ่มไหล) ถ้าไม่ดูเขาจะตัดหญ้าได้ไหมแม่

แม่: (นึกดีใจที่ถามเรื่องอื่นบ้าง) ไม่ได้หรอก เดี่ยวเขาตัดต้นไม้แม่หมด

น้อง: อยากไปบีกซี แม่ อยากไปนะ (ร้องไห้)

แม่: ร้องไห้ทำไม

น้อง: อยากไปบีกซีแม่ อยากไป

แม่: ร้องไห้เสียใจ หรือว่าดีใจ

น้อง: อยากไปบีกซี อยากชับรถแข่ง

แม่พยายามถาม แต่ลูกไม่ตอบว่าเสียใจ เป็นเพราะเขาบอกความรู้สึกไม่ได้อย่างที่คุณหมอบอก หรือเปล่าคะ แล้วก็ร้องคร่ำครวญจนถึงบ้าน

เล่นกับลูก บางครั้งก็สนุก บางครั้งก็ขำ แต่บางครั้งก็งง เหนื่อย ล้า หงุดหงิด (คิดว่าลูกก็คงเหมือนเรานั่นแหละ แต่ก็ไม่ท้อหรือท้ออะไรคะ ยังพยายามอยู่ค่ะ

เมื่อวานเล่นเกมสเตรซึ้อีก (กำลังชอบ) แต่ลูกชอบเอาชนะแบบซีโกง เดินให้ลงที่ช่องชุมทรัพย์ กับแจ๊คพอทตลอด ทั้งๆ ที่จริงไม่ใช่ แล้วจะพยายามขโมยเงินกองกลางเอาไปใส่กล่องตัวเอง เล่นเร็วมาก จนต้องคอยแกล้งให้เล่นช้าลง พยายามให้เกิดทั้งสัมพันธ์ภาพ การสื่อสาร และความคิด เหมือนที่คุณหมอบอก แต่ก็ไม่แน่ใจว่ามีหรือเปล่า ยังไม่เก่งพอจะจับได้ ไม่ทราบที่ทำอยู่นเป็น floortime บ้างหรือเปล่าคะ

คุณครู หรือผู้ปกครองท่านใดจะช่วยกรุณาตอบก็ได้นะคะ จะเป็นพระคุณมาก ขอขอบคุณอีกครั้งค่ะ

โดย patcha เมื่อ 26/08/2009

จากที่อ่านมา รู้สึกว่า คุณแม่ยังคงเน้นผลลัพธ์ คือ การที่ลูกเลิกพูดถึงบ๊ิกซี่ค่ะ ยังไม่ได้อยู่ที่กระบวนการคิดของลูก ที่จะต้องเชื่อมโยงเรื่องราวให้ดี คุณแม่จึงนึกดีใจที่ถามเรื่องอื่นบ้าง

แม่: วันนี้มีคนมาตัดหญ้าที่บ้าน เราต้องกลับไปดูเขาตัดหญ้า

น้อง: (เงิบไป น้ำตาเริ่มไหล) ถ้าไม่ดูเขาจะตัดหญ้าได้ไหมแม่

แม่: (นึกดีใจที่ถามเรื่องอื่นบ้าง) ไม่ได้หรอก เดี่ยวเขาตัดต้นไม้แม่หมด

ทั้งๆ ที่คุณแม่เป็นคนเปลี่ยนเรื่องเอง (เบี่ยงเบนประเด็น) และเมื่อลูกถามว่า ไม่ดูเขาตัดหญ้าได้ไหม คุณแม่เลยลืมนึกเชื่อมโยงว่า "ทำไมถึงไม่อดทนดูตัดหญ้า" "เพราะอยากไปบ๊ิกซี่มากกว่า หรือเพราะไม่ชอบรถตัดหญ้า"

การส่งเสริมพัฒนาการด้วยเทคนิคนี้ ต้องอาศัยสติที่มั่นคง ต้องค่อยๆ คิดพิจารณา อย่าผลิผลาม อย่ารีบร้อนสรุป และอย่าเร่งรัด ทั้งตัวลูก และแม่เอง ค่ะ

ดิฉันพบผู้ปกครองหลายคน พอมารู้จักพลอร์ไทม์ ก็รีบเร่ง ร้อนรน เพราะเห็นว่าลูกโต และเสียเวลาไปมากแล้ว การรีบร้อน ไม่ช่วยให้ได้ผลเร็วขึ้นหรอกนะค่ะ

และที่แนะนำว่า ให้แสดงตนเป็นเพื่อนลูก เหมือนเด็กสองคนที่อยากไปปิกนิก คบคิดกัน ซึ่งได้ไปมั่ง ไม่ได้ไปมั่ง คุณแม่ได้ sense นี้หรือยังคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 26/08/2009

แม่มังกร (เป็นคนอุบล ตอนนี้อยู่นายมา ร้อยเอ็ดค่ะ) มีลูกออทิสติกเป็นเด็กโต 11 ขวบแล้ว เริ่มแบบรีบร้อนอย่างอาจารย์กิ่งแก้วบอกจริงๆ ค่ะ การอ่านทำความเข้าใจจากหนังสือ 5 เล่มที่มี มันก็ร้อนรน จนลืมดูที่มาของพลอร์ไทม์ แต่พอวันหนึ่ง กลับไปอ่านหนังสือ แบบเพื่ออ่านหนังสือ ปรากฏว่า เราพบคำตอบจากข้อสงสัย และตัดขาดทุกข้อเลย ถึงตรงนี้ ไม่อยากให้คุณแม่เข้าใจแบบวนเวียนเหมือนตนเองค่ะ

มาแชร์ เรื่องการทำงานอารมณ์ ก่อนรู้จักพลอร์ไทม์ ลูกไม่รู้จักชื่อของอารมณ์ ลูกบอกแม่ไม่ได้ ทำได้แค่ท่าที่ฮึดฮัด คำรามเสียงดัง ปิดประตูบ้านแรงๆ

เมื่อมาทำงานอารมณ์ สะท้อนอารมณ์ที่เคามี เพื่อ

1. ให้รู้จักทุกอารมณ์ ว่า อ้อ ตอนนีู้สึกแบบนี้ แม่บอกฉันว่า โกรธนะ อ้อความรู้สึกนี้ มันคือโกรธนี่เอง
2. รู้สาเหตุของอารมณ์นั้น อ้อ เสียใจ เพราะแม่ไม่พาไปปิกนิก
3. รู้สึกมาก น้อยแค่ไหน กางแขน เพื่อบอกความมากน้อย กางแขนมาก ** เสียใจมากเลยนะเนี่ย
4. ทำยังไง อารมณ์นั้น ถึงจะหาย

ยินดีแชร์ความเข้าใจ และประสบการณ์ค่ะ

โดย แม่มังกร เมื่อ 26/08/2009

ขอบคุณอาจารย์มากค่ะ และคุณแม่น้องมังกรด้วยนะคะ

โดย patcha เมื่อ 26/08/2009

ขอขยายความอีกนิด เกรงจะไม่เข้าใจ การเชื่อมโยง คือ พูดคุยกันให้จบเป็นเรื่องราว ค่ะ

จะคุยกันเรื่องไปบีกซี ก็คุยกันให้ต่อเนื่อง ยาวนาน

จะคุยเรื่องไม่ไปบีกซี ก็คุยให้นานๆ

คุยเรื่องรุ่นพี่ที่ขับรถเล่นกัน ก็คุยกันให้นานๆ

ลูกเปลี่ยนเรื่อง ก็พยายามดึงกลับมาเรื่องเดิม

จะฝึกให้เขาเชื่อมโยงเก่ง ก็ต้องคุยเรื่องที่เข้าสนใจ คือ เรื่องบีกซีค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 26/08/2009

วันนี้น้องงอแง เพราะไม่ได้ดูทีวี ชอบถามว่า ดูข่าวได้มั๊ย (เพราะแม่ชอบดู) คิดว่าชวนเล่นอะไร
คงไม่ได้ อยู่ๆ น้องถามแม่ขึ้นมา

น้อง: แม่เอาระเบิดไปโยนใส่โรงเรียนได้มั๊ย

แม่: เอาสิ หนูอยากเอาระเบิดโยนใส่โรงเรียนเหอ

น้อง: อยากเอาระเบิดโยนใส่ ให้ระเบิดเลย

แม่: เอาเลย (แม่รีบเอาให้) โยนเลย โยนใส่อะไรนะ

น้อง: โยนใส่โรงเรียน (ทำเสียง ปรีส! ปรีส! ทำท่าโยน) ระเบิดเลย

แม่: (ทำเสียงบี้ม) โฮ โรงเรียนพังหมดเลย เอาอีกมั๊ย

น้อง: เอา เอาอีก

แม่: เอาอะไรดี

น้อง: เอาปิ่นแม่ เอาปิ่น

แม่: ปิ่นเล็ก หรือปิ่นใหญ่ (น่าจะถามว่า ปิ่นสั้น หรือปิ่นยาว ด้วยความรีบร้อนเลยไม่ทันนึก)

น้อง: (ทำท่าคิด) เอาปิ่นเล็ก ปิ่นใหญ่มันหนัก ยกไม่ได้

แม่: เอาไปเลย (ทำท่าให้) จะยิงอะไรดี

น้อง: ยิง...ยิง... (สงสัยคิดไม่ออกเลยติดอ่าง) ยิงร้านกาแฟให้ฟังเลย

แม่: เหรอ เอ้ายิงเลย

น้อง: ปรีส! ปรีส! พังหมดเลย (หัวเราะ)

แม่: โฮ โดนอย่างจังเลย กาแฟหกหมดเลย เลอะหมดเลย

น้อง: เซ็ดซีแม่ (น้องพูดเอง)

หลังจากนั้นก็เอา ปิ่นสั้น ปิ่นยาว ปิ่นวงกลม วงรี (ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นยังไง แม่ก็ให้ตลอด) ปิ่นยอสวน (ของโตเรมอน) เกือบ 10 นาที พอดีมีโทรศัพท์เข้ามา น้องถามทันที ใครโทรมาแม่ (เสียชีวิต หลุดเลย เพราะลืมนัดโทรศัพท์)

ลูกหัวเราะ แต่แม่หัวเราะทั้งน้ำตา เพราะรู้สึกว่่า ที่ผ่านมามา เราเล่นกับลูกจริงหรือเปล่า ที่เราคิดว่า มันถูก ตกลงมันถูกจริงหรือเปล่า รู้สึกเหมือนโดนลูกสอนยังไงก็ไม่รู้

จะไม่ถามว่าที่ทำอยู่เป็น floortime อีกหรือเปล่า เพราะคงเป็นแค่แม่เล่นกับลูก แต่อยากขอ
คำแนะนำเพิ่มเติมค่ะ

ขอบคุณครูนก อาจารย์กิ่งแก้ว เจ้าหน้าที่ทุกคน ผู้ปกครองทุกท่าน สัญญาว่าจะพยายามต่อไปค่ะ

โดย patcha เมื่อ 29/08/2009

แปลกตินะคะ ตั้งใจทำฟลอร์ไทม์ กลับไม่เป็นฟลอร์ไทม์ แต่พอเป็นแค่แม่เล่นกับลูก กลับกลายเป็น
ฟลอร์ไทม์ ลองวิเคราะห์หัดุนะคะ

เล่นอย่างที่ลูกอยากเล่นไหม คำตอบ คือ ใช่

ลูกสนุกไหม คำตอบ ก็คือ สนุกแน่นอน

ลูกได้คิดไหม คำตอบก็คือ เรื่องราวออกมาจากความคิดของลูกล้วนๆ แม่ไม่ได้มีส่วนกำหนดอะไร
เลยค่ะ

ถ้าอยากให้ปรับแก้ ก็คือ สัมไปหรือเปล่านั้นกำลังจะยิงโรงเรียน ไหงกลายเป็นร้านกาแฟไปได้
ทางที่ดี "เดี๋ยว กำลังยิงโรงเรียนอยู่ไม่ใช่เหรอ ตกลงจะยิงอะไรแน่ โรงเรียน หรือร้านกาแฟ" เมื่อไรเล่น
คล่องๆ ค่อยใส่อุปสรรคเข้าไปขวางการยิง เช่น กระสุนหมด ปืนหาย ลูกจะพยายามคิดวิธีแก้ไขทุกวิธีเพียง
เพื่อให้ได้ยิง แต่วันนี้ "ยิงกัน" ให้สนั่นเมืองอุบลไปก่อนค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 29/08/2009

อาจารย์คะ

ขอบคุณมากค่ะ สำหรับคำตอบที่ทันใจจริงๆ ถึงไม่สามารถทำได้ถูกทั้งหมดก็พอเห็นแนวบ้าง
แต่อยากเรียนถามต่อว่า น้องชอบเล่นบทบาทนี้มาก เดี่ยวก็มาชวนเล่นอีก คราวนี้น้องเอาปืนของเด็กเล่น
ที่มีมายิง แม่พยายามเล่นแล้วบอกว่า ลูกกระสุนหมดทำไงดี แกก็บอกต้องเติมลูกกระสุน แล้วเอากระดาศ
มาฉีกยึดไปที่ปลายกระบอกปืน เล่นไป แม่ก็บอกว่า หมดอีก แกก็เอาปืนเก็บ แล้วเอากระดาศมาม้วนกลมๆ
เป็นปืนทำทำยิง และชอบเปลี่ยนไปยิงอย่างอื่น เช่น ร้านซ่อมรถ งานแต่งงาน (รวมทั้งวัดด้วย)

ขอถามว่า

1. การที่เอาปืนของเล่นมายิงกับเอากระดาศมาทำเป็นปืนอย่างไหนดีกว่ากันคะ ตัวเองคิดว่าเอากระดาศดีกว่า เลยพยายามเล่นโดยบอกว่ากระสุนปืนของเล่นหมด

2. น้องจะเปลี่ยนสถานที่ยิงบ่อย เราควรจะมีติดเป็นที่เดิมใช้มั๊ยคะ

3. น้องเล่นบ่อยๆ แม่อดคิดไม่ได้ว่า มันรุนแรงไปหรือเปล่า เพราะเริ่มจะยิงวัด ยิงเค้กงาน แต่งงาน (เมื่อวาน น้องเล่นหลายรอบ ก่อนนอนยังรอแม่อาบน้ำแล้วรอเล่น)

ถ้าครูนจะช่วยด้วยก็ได้นะคะ เพราะครูจะจำเหตุการณ์ที่น้องเล่นกับครูได้ ชอบคุณค่ะ

โดย patcha เมื่อ 30/08/2009

คุณแม่กลัว หรือเบื่อละ ยิงก็ยิงสิคะ คุณแม่มีหน้าที่คิดมุขเพิ่ม คุณแม่เล่นมุขกระสุนหมดบ่อยๆ เขาอยากยิง ก็ต้องเปลี่ยนกระบอกใหม่ ก็เท่านั้นเอง

ส่วนสถานที่ยิง ถ้าเปลี่ยนบ่อยนัก ก็ถามเตือนเป็นระยะๆ ก็ได้ค่ะ อ้าว...ทำไมเปลี่ยนบ่อยจัง เปลี่ยนแน่หรือ ยิงที่เก่าก่อนได้ไหม

จำไว้ว่า เบื้องหลังการเล่นซ้าซาก มีสาเหตุเสมอ แต่เราไม่ต้องทำหน้าที่วิเคราะห้ก็ได้ แค่เล่นให้สนุก ต่อมุขให้ยาวก็พอ

ลูกเล่นสมมติยิงวัด กลัวบาปหรือ ถ้าลูกเล่นสมมติยิงคุณแม่ละ คุณแม่พร้อมจะ "ตาย" หรือยัง จำการบรรยายได้หรือเปล่าคะ ขนาดบอกล่วงหน้าแล้วนะคะ เวลาเจอเข้าจริงๆ ยังอดกลัวไม่ได้ใช้ไหมคะ

เริ่มต้น ก็ใจเสียแล้วใช้ไหมคุณแม่ จำไม่ได้หรือว่า ดิฉันต้องหัดเด็กบางคนตั้งแปดเดือนกว่าก็ยอม "ยิง" นัดแรก คิดมุขเพิ่มค่ะ ยิงกันเป็นเดือนๆ ก็ได้นะคะ

อ้อ ... แนะนำให้แจ้งครูประจำชั้น และญาติผู้ใหญ่ (ถ้าอยู่ในบ้าน) ไว้ด้วยค่ะ ว่าเรากำลังพัฒนาน้องในเรื่องนี้ เตียวตกอกตกใจ เรื่องนี้ไม่มีใครเข้าใจหรอกค่ะ

บอกก่อน ถือเป็นการอธิบาย บอกทีหลัง ถือเป็นการแก้ตัว

อันที่จริง ดิฉันไม่แน่ใจว่าเขาแค่สนุกกับเสียง และแอ็คชั่นของการยิง หรือมันคือการพัฒนาอารมณ์ โกรธ และก้าวร้าว ก่อนที่สื่อความรู้สึกโกรธออกเป็นคำพูด หากไม่มีขั้นนี้ จะยังคงติดอยู่ที่ระดับพฤติกรรม เปิดพื้นที่ปลอดภัยให้ลูกในการเล่นสมมติ เขาจะได้ไม่ติดแหง็กอยู่ตรงนี้นะคะ

วันหลังเขาอาจจะยิงครู ยิงเพื่อน อยากให้ลองถามว่า อ้าว ทำไมต้องยิงล่ะ เพราะโกรธ หรือ เพราะเสียใจ เสียใจ โกรธเรื่องอะไร โกรธมากแค่ไหน ยิ่งแล้ว โกรธน้อยลงไหม ต้องยิงกันถึงจะหายโกรธ

แต่วันนี้ ยังไม่ต้องนะคะ ต่อมุขให้ยาว เพื่อเพิ่มความสามารถในการโต้ตอบ และคิดแก้ปัญหา ก่อน วันหลังจึงจะใช้เวทีเล่นสมมตินี้ทำความเข้าใจกับความวิตกกังวลที่เขายู่ในสภาวะพูดไม่ออก บอกไม่ถูกมานาน อ่านหนังสืออีกหลายๆ รอบนะคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 30/08/2009

อาจารย์คะ วันนี้เจอเหตุการณ์จริงแล้วค่ะ ตอนเช้าน้องก็เล่นยิงอีก ดูไม่เป็จริง ๆ ก็เล่นกันไปเรื่อยๆ พอตีคุณยายกับญาติมาเยี่ยม น้องคุ้นเคยกับคุณยาย แต่ไม่คุ้นกับญาติที่มา น้องวิ่งไปอยู่บนห้องนอน ลือคประตู่ ที่เลี้ยงกับคุณยาย เรียกเท่าไรก็ไม่ยอมออกมา แม่ก็พยายามอธิบายว่า เป็นเพราะน้องกลัว (ไม่รู้ว่าถูกหรือเปล่า) ญาติก็สงสัยว่าแต่ก่อนทำไมไม่เห็นเป็นแบบนี้

สักพักหนึ่งคุณพ่อ แม่ไปเรียกก็ยังไม่ยอมเปิด จนคุณยายทนไม่ได้ (ประมาณ 1 ชั่วโมง) ก็เลยใช้ กุญแจไขเข้าไปคุยด้วย (คุณยายรับทราบข้อมูลที่แม่ไปอบรม floortime) น้องก็ออกมาจากห้อง แต่ไม่ยอม ลงมา แล้วก็พูดเรื่อยเปื่อย วกวน แม่เลยให้ญาติที่มาเป็นผู้ชายเอาปืนออกมายิงเล่นกัน สงสัยจะถูกใจ น้องก็ค่อยๆ ลงมาเล่นเอาปืนวิ่งไล่ยิงกับญาติ ตอนแรกก็แอบยิงอยู่ไกลๆ แม่บอกให้ญาติแอบซ่อนบ้าง น้องก็เริ่ม ไปหา ยิ่งแล้วหนี ไม่นานน้องก็ออกมา เอาปืนมายิงญาติที่ขา ที่ท้อง แม่ก็แกล้งให้ญาติทำเป็นตาย น้องดีใจ บอกชนะ สักพักญาติก็ทำเป็นพื้น แล้วไล่ยิงกันอีก

ที่แปลกใจคือ บางครั้งเวลาน้องถูกยิง ก็ล้มลงทั้งปืนทำเป็นตาย (แต่ไม่นาน) เล่นไปเล่นมาน้องก็ ตัดญาติคนนั้นถึงขนาดเดินตามเขาไปข้างนอก (ญาติบอกเหนื่อย เพราะอายุเกือบ 30 แล้ว)

วันนี้น้องรู้จักเล่นเรื่องอื่นบ้าง เช่น เอรูปมังกรในหนังสือมาไล่กัดพ่อแม่ และหัวเราะ เมื่อพ่อแม่หนี เอรูปมังกรกัดคุณยาย พ่อเอาดินสอวงกลมรูปมังกรเป็นการขังไม่ให้ออกมา น้องก็เอายางลบมาลบวงกลม เป็นการปล่อยมังกร แม่ว่าครูบุญแจเป็นการลือคังไว้ น้องก็บอกเอาบุญแจมาไขออก แม่บอกว่าเอาบุญแจไปซ่อน น้องคิดอยู่นาน แล้วบอกว่า เอรูโมทมาเปิด (สงสัยคิดว่า เหมือนประตูบ้านที่ใช้รีโมทเปิด) แต่เล่นอันนี้ยังไม่ได้มีมุขอะไรหรอกค่ะ แค่เล่นสนุก เพราะคิดมุขไม่ออกจริงๆ ใครมีมุขมังกรไล่กัดคนบ้างค่ะ ช่วยแนะนำหน่อยค่ะ

เล่าให้คุณยายฟังเรื่องการอบรม คุณยายอยากไปฟังด้วย แต่อายุมากแล้ว (69 ปี) จะมีอบรมแถวใกล้ๆ นี้อีกไหมคะ ขอขอบคุณค่ะ

ลืมบอกอาจารย์ไปว่า วันนี้้องไม่ได้ขอไปบีกซีอีกเลย แต่ตอนเล่นยิง น้องบอกว่ายิงบีกซีแม็กก็เลยบอกว่า โย บีกซีทั้งหมดเลย เกมส์ขั้บรณแข่งก็ฟังไปด้วย แต่น้องก็ไม่ว่าอะไร ต้องรอดูผลวันพรุ่งนี้ หลังกลับจากโรงเรียนว่า จะขอไปบีกซีอีกหรือเปล่า ต้องลุ้น..

โดย patcha เมื่อ 30/08/2009

คุณแม่สรุปแปลกๆ อีกแล้วค่ะ ตอนใช้มุข บอกไม่มีมุข อ่านเรื่องขังมังกรอีกครั้งนะคะ

อันไหน คือ ความต้องการของลูก

อันไหน คือ อุปสรรคที่พ่อแม่ใส่ให้

อันไหน คือ ความคิดของลูกในการแก้ไขอุปสรรค

ส่วนเรื่องญาติแปลกหน้า คิดว่า ลูกถดถอย จะพูดวทวน จะใช้วิธีสร้างสัมพันธภาพที่ระดับ 2 แล้วค่อยๆ ไต่ระดับขึ้นมาก็ได้ หรือทำงานอารมณ์ก็ได้ค่ะ ถ้าพูดไม่รู้เรื่อง ก็แค่บอกเขาไป "โห .. สงสัยไม่ชอบ" ถ้าพูดรู้เรื่อง ก็ใช้ถามความรู้สึกจริงๆ เลยค่ะ

เรื่องบีกซีที่คุณแม่บอกว่า ต้องลุ้นนั่นนะ ถ้าเขาขอไปอีก คุณแม่จะรู้สึกอย่างไร เพราะอะไรคะ

เรื่องของเรื่องก็คือ ดิฉันยังค่อนข้างกังวลใจกับคุณแม่นะคะ เพราะรู้สึกว่าคุณแม่สนใจแต่เรื่องของรายละเอียด และเทคนิค เรื่องของหลักการจึงคลาดเคลื่อนอยู่ ทั้งสองเรื่องสำคัญไม่น้อยกว่ากันเลยคะ

ถ้าหลักการไม่ชัด ทำแล้วจะสะดุดอยู่เรื่อยๆ นะคะ จะมีเรื่องให้ใจเสีย หรือไขว้เขวอยู่เรื่อยเลยคะ อย่ารีบร้อนสรุปนะคะ ค่อยๆ คิด ค่อยๆ ทำคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 31/08/2009

1. เรื่องเล่นมังก์ ที่แม่รู้สึกว่ายังไม่เป็น floortime เพราะแม่รู้สึกว่าคุณแม่ต้องการของลูก คือ ต้องการเล่นมังก์ อยากเล่น รู้ว่าการขึงมังก์เป็นอุปสรรค และรู้ว่าการหาวิธีปล่อยมังก์เป็นการคิดแก้ปัญหา แต่มองไม่ชัดว่า การบอกให้เอาถุงยาง หรือรีโมทมาเป็นการคิดแก้ปัญหาอย่างเดียว หรือเป็นการสื่อสารด้วย ก็เลยไม่กล้าฟันธงว่า นั่นเป็นการเล่น floortime แล้ว (เพราะที่ผ่านมามักจะเข้าใจผิดตลอด)

2. ที่บอกว่า ต้องลุ้นเรื่องบิกชีนั้น เพราะแม่กังวลว่า ถ้าเขาขอขึ้นมาแล้วเราจะเล่นกับเขาได้อย่างไร อาจารย์แนะนำหรือเปล่า หรือจะกลายเป็นวงแตก เพราะเคยพยายามทำแล้ว ก่อนไปทำได้ ยื้อให้ลูกตอบ สร้างอุปสรรคให้อาบน้ำก่อน ไม่มีเงิน (ไม่ได้เล่าให้อาจารย์ฟัง เพราะติดอบรม และคิดว่า ไม่ใช่ floortime) บอกว่า สัมหน้ากาก น้องก็ให้แฉะซื้อ พอดีเซเวนแถวนั้นย้ายกิจการน้องก็บอกให้กลับมาเอาที่บ้าน แต่พอได้เล่นจริงๆ น้องก็ไม่สนใจแม่ สนใจแต่เกมส์ ก็เลยคิดว่า ต้องลุ้นว่า วันนี้จะทำได้อีกมั๊ย (ไม่ทราบว่าจะตรงกับคำถามที่อาจารย์ถามหรือเปล่า)

3. เรื่องครูประจำชั้นกับญาติ จะพยายามอธิบายให้เขาเข้าใจมากขึ้นคะ

4. บางเรื่องที่อาจารย์แนะนำ ลองต่อมุขดูบ้าง เช่น ถามทำไมถึงยิงโรงเรียน หรือโรงพยาบาล คำตอบยังไม่มีคามหมาย หรือมีแต่คุณแม่อาจจะจับไม่ได้ ก็เลยไม่ได้เล่าให้อาจารย์ฟังคะ

5. คิดว่า หลักการของแม่คงยังไม่ชัดเจน ก็เลยมีแต่เรื่องรายละเอียด และเทคนิค และแม่มักจะมองที่ "ผลลัพธ์" มากกว่า "กระบวนการ" จริงๆ เพราะ "ผลลัพธ์" มันเห็นง่าย แต่แม่รู้สึกว่าการมันยากจริงๆ ก็เลยกังวลกับรายละเอียด และเทคนิคอย่างที่อาจารย์ว่า (ไม่ทราบว่าจะเข้าใจถูกหรือเปล่า)

ต้องการคำตอบ และคำแนะนำจากอาจารย์คะ แต่บางครั้งยังไม่ได้ลงมือปฏิบัติก็เลยไม่ได้ตอบคำถามนั้น หรือยังหาคำตอบไม่เจอ ตอนนี้อ่านหนังสือกับคู่มือเพิ่มเติม และอ่านบทความของเพื่อนน้องๆ อยู่คะ ไม่ทราบว่าจะทำถูกบ้างไหมคะ (เริ่มกังวล) ขอบคุณคะ

โดย patcha เมื่อ 31/08/2009

ก็ต้องชี้แจงอีกครั้งว่า วัตถุประสงค์หลักที่ต้องถามกลับ ไม่ได้เป็นเพราะอยากรู้ แต่เป็นเพราะต้องการให้คุณแม่หมั่นทบทวนความคิดของตัวเอง

การบอกคำตอบสำเร็จรูปให้ทั้งหมด อาจจะทำให้ผู้ปกครองส่วนใหญ่พอใจ แต่ก็เช่นเดียวกับพลอร์ใหม่กับลูกเหมือนกัน การได้คำตอบสำเร็จรูปง่าย ๆ ก็จะขาดทักษะของการคิด การคิดเองนั้น จะผิดจะถูกก็ยังได้คิด จะก่อให้เกิดผลระยะยาว ที่เรียกว่า กระบวนการเรียนรู้

แต่ผู้ใหญ่หลายท่าน (คนทุกคน ทั้งเด็ก และผู้ใหญ่) ก็จะมีแนวโน้มลักษณะเดียวกัน คือหนีหรือหลีกเลี่ยงสิ่งที่ยาก ไปหาสิ่งที่ยาง แสวงหาผู้คนที่ให้คำตอบสำเร็จรูป หรืออาจจะรู้สึกหงุดหงิดไม่ชอบใจ อยากให้บอกวิธีออกมาตรงๆ ก็จะได้แค่ผลลัพธ์

สำหรับการทำพลอร์ใหม่กับเด็ก ซึ่งจะต้องตั้งสติ จับหลัก และคิดพลิกแพลงแก้ปัญหาเฉพาะหน้าให้ได้ทันเหตุการณ์ (เรียกว่านาที่ต่อวินาที) การฝึกกระบวนการคิดของพ่อแม่จึงเป็นสิ่งจำเป็นค่ะ อันนี้พูดถึงเรื่องราวโดยรวมๆ ไม่ได้หมายถึงเฉพาะคุณแม่ หวังว่าคงเข้าใจนะค่ะ

ดิฉันเองตั้งใจจะจัด "ยาแรงและขม" เพราะคิดว่า "ยาหวาน" ประเภท "ดีแล้ว ทำดีแล้วคะคุณแม่ ทำต่อไปนะคะคุณแม่" "เป็นกำลังใจนะคะ" นั้น มีคนอื่นจัดให้อยู่แล้ว ทำซ้ำกันก็ไม่มีประโยชน์จริงไหม

สำหรับคำชี้แจงสำหรับคุณแม่ เรื่องการสื่อสารกับการแก้ปัญหาที่ลูกทำในเรื่องการเล่นมั่งกรนั้น คือ การสื่อสารเพื่อแก้ปัญหาค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 31/08/2009

ขอบคุณมากค่ะสำหรับคำแนะนำ จริงค่ะ แม่ชอบทำในเรื่องที่ง่าย และมักจะหลบ หรือกังวลในเรื่องที่ยากเสมอ แม่เชื่อค่ะว่า "ยาแรงและขม" นั้นดีจริง เพียงแต่ยากต่อการกิน และใช้เวลาในการกินนาน แต่ประสิทธิภาพดีจริงๆ

เมื่อวาน น้องเล่นยิงอีก คราวนี้ก็มียิงที่ ป. 2 ที่ ป. 5 ด้วย แต่พอลองต่อมุขดูบ้างว่า ทำไม่ถึงยิงน้องตอบไม่ได้ ให้ตัวเลือกว่า โกรธหรือเปล่า ก็ยังไม่ตอบ พยายามเบี่ยงเบนคำตอบ ไปถามคุณครูประจำชั้น ครูบอกว่า พี่เขามาเล่นด้วย (ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง) พี่ชอบแหย่ แก้ว แต่ไม่รุนแรง แต่น้องคงไม่ชอบก็เลยแสดงออกมอย่างนั้น เป็นจริงอย่างที่อาจารย์ว่าจริงๆ

พอขึ้นรถ น้องยังไม่พูดเรื่องบ๊ิกซี แต่พูดเรื่องดินสอหาย ถามว่า หายกี่ด้าม ทำไมหาย ถามไปเรื่อยๆ น้องก็ตอบได้ไม่สะเปะสะปะเท่าไร พอถามว่า ไม่มีดินสอแล้วหุนทำยังไง น้องบอกว่า ให้ไปซื้อที่บ๊ิกซี แม่เลยลองถามว่า ซื้อร้านอื่นได้มั๊ย ตอนแรกก็ไม่ยอม แต่ตอนหลังก็ยอมเปลี่ยนไปซื้อที่ร้านใกล้บ้าน และน้องดูเหมือนรีบกลับบ้าน เพื่อไปเล่นยิงกันอีก

โดย patcha เมื่อ 01/09/2009

เรื่องยิงเด็กโต แค่ทิ้งท้ายให้รับรู้ว่่า เข้าใจก็พอคะ เช่น "โห มันน่าหงุดหงิดจริงๆ เลยเนอะ ชอบแก๊งอยู่ได้" "ยิงอีกไหม"

บางครั้ง ก่อนจะยิง ให้ถามว่า เขาจะแสดงเป็นใคร หรือสมมติเป็นใครด้วยคะ เช่น เป็นตำรวจ หรือเป็นผู้ร้าย

พอเขา "เป็นคนอื่น" ได้แล้ว เขาอาจจะบอกสาเหตุ และเชื่อมโยงได้ดีกว่านี้ เช่น ยิงทำไม จะยิงกันด ตำรวจรู้สิก็อย่างไร ถ้าถูกยิง เพราะถูกแก๊ง คนถูกแก๊งรู้สิก็อย่างไร อย่างนี้เป็นต้นคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 01/09/2009

น้องยังชอบเล่นยิงปืนมากเหมือนเดิม ขึ้นรถก็เริ่มยิง แม่ก็พยายามถามไปด้วย ขับรถไปด้วย จะยิงไฟแดง ยิงโรงพยาบาล ยิงร้านที่ขับผ่าน ยิงรถไปตลอด สงสัยจะชอบมาก พอถามว่า จะเอาอะไรยิง น้องก็บอกเลยว่า เอาปืนใหญ่ และหนัก (จากเมื่อก่อนต้องถามยี่อว่า เอาปืนเล็กหรือใหญ่ หนักหรือเบา เหมือนจะรู้ว่า แม่จะต้อถามแนวๆ น่าจะเปือมุขเดิมของแม่) แต่ก็มีเบียงเบนไปจากเรื่องบ้าง ต้องคอยดึงกลับมา (ถ้าใช้มุขยิงมักจะได้ผล)

ก่อนนอนก็ยิง ให้แม่ยิงด้วย (เมื่อก่อนแม่เป็นคนเอาปืนให้) ก็ลองต่อมุขเหมือนอาจารย์ว่า น้องเล่นเป็นอะไรถึงต้อยิง น้องก็บอกว่า เป็นทหาร แล้วหนูให้แม่เป็นอะไร น้องก็บอกว่า ให้แม่เป็นตำรวจ พอถามว่า ทหารกับตำรวจจะยิงอะไรดี ทำทำคิด แล้วก็บอกว่า ยิงผู้ร้าย บางที่ต่อมุขว่ากระสุนหมด น้องก็ให้ใส่กระสุนถามว่า ของน้องใส่เท่าไร น้องบอกว่า ใส่ 5 นัด ของแม่ใส่เท่าไรดี แม่อยากได้เยอะกว่านั้น น้องบอกใส่ 20 นัด พอเล่นไปสักพักบอกว่า ปืนน้องหมดกระสุน (ลองนับเป็นนัดที่ยิง) คราวนี้น้องขอใส่ 100 นัด ลองถามว่า ทำไมใส่เยอะจัง หนักไปหรือเปล่า น้องก็ยืนยันใส่ 100 นัด บอก 5 นัด มันน้อย จะใส่เยอะๆ เล่นได้เป็นชั่วโมง

ความยากของแม่อยู่ตรงที่เล่นนานๆ พอเห็นเริ่มเบื่อ หรือเริ่มจะมีท่าทีเฉื่อยลง แม่จะปิดเกมส์ บอกว่า เอาวันนี้พอแล้วนะ เดี่ยวพรุ่งนี้ค่อยยิงกันใหม่ เอาปืนเก็บก่อนมัย น้องก็จะบอกยังขอยิงต่อ อีกหลายรอบ จึงยอมปิด เล่นเอาเหนื่อยเหมือนกัน

รู้สึกว่าการโต้ตอบมากขึ้น แต่ก็เป็นอย่างที่อาจารย์บอกว่า น้องเริ่มดีขึ้นในบางเรื่อง ทำใจไว้แล้วว่า จะต้องมึนแน่นอน (คิดไว้ตลอดว่าเป็นสิทธิของเขาที่ยังไม่ได้ใช้) ตอนนี้ก็ปล่อยไปเรื่อยๆ ก่อน คุณครูช่วยฝึกบอกว่า น้องชอบเล่นทำกับข้าว วันนี้แม่ก็ซื้ออุปกรณ์ประกอบการเล่นทำอาหารบางชิ้น (ยังไม่แก่การเล่นต้องใช้ตัวช่วย)

อยากขอคำแนะนำเพิ่มเติมวิธีการปิดเกมส์ก่อนจะเล่นเกมส์ใหม่ ไม่ทราบว่าจะทำอยู่ถูกหรือเปล่านั้น

โดย patcha เมื่อ 03/09/2009

ที่ถามมาเรื่องปิดเกมส์ เราไม่มีคำๆ นี้ เพราะเราจะเล่นให้ยาวที่สุด ไม่เป็นฝ่ายปิด ยกเว้นจะไป ธุระสำคัญ พอเห็นเขาเบื่อ เราต้องช่วยดึงความสนใจเรื่องยิงปืนต่อให้ยาว เช่น มีปืนแบบใหม่ พ่นไฟได้ด้วย

ปัญหาที่ต้องถามต่อตัวเอง คือ แม่เบื่อหรือลูกเบื่อ ส่วนใหญ่ถ้าลูกชอบเล่นซ้ำ แม่จะเบื่อก่อนลูกค่ะ การจะปิดเกมส์ อาจจะมีเป้าหมาย เพื่อให้ลูกยืดขอเล่นต่อก็ได้ แต่ปกติเราจะชวนเขาเล่น ไม่ได้ชวนเขาเลิกค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 03/09/2009

มุขยิงปืนที่เคยเล่น ส่วนใหญ่เราจะเล่นเป็นฝ่ายตรงข้ามกับลูกค่ะ พอลูกยิง เราก็ตีใส่เพราะกำบัง มีชุดเกราะกันกระสุน กระจกนิรภัย หลบหลุมหลบภัยบ้าง ยิงโต้ตอบกลับบ้าง ปาระเบิดกลับ ทำเสียงแป๊ก บอกลูกว่า กระสุนของลูกตันบ้าง

หากดูลูกเริ่มจะถอดใจ หรือหาทางออกไม่ได้ก็ให้ตัวเลือกให้ลูกหาทางออก เริ่มอ่อยยอมให้ลูก ยิงตายบ้าง พอลูกเริ่มฮึดเราก็ตีกลับค่ะ (อาจจะเป็นตัวใหม่ โดยบอกว่าเป็นเพื่อนไอ้ตัวที่ตายเมื่อกี้นะคะ)

โดย ma_ann เมื่อ 03/09/2009

ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ma_ann เด็กที่เล่นใหม่ๆ ต้องการผู้ช่วย เขาให้แม่เป็นทหาร
แม่อีกเป็นทหารไปค่ะ วันไหนเขาโกรธแม่ (ในชีวิตจริง) เขาจะสมมติให้แม่เป็นผู้ร้ายเองแหละ ถึงวันนั้น
ใส่เกราะหนาแค่ไหน เขาก็จะตามไปยิง

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 03/09/2009

ขอบคุณมากค่ะ ทั้งอาจารย์ และ ma_ann ค่ะ มุขของอาจารย์ และ ma_ann ดีมากเลยคะ
ทำไมแม่นึกไม่ออกเลย ตีคะ คินนี้จะลองเล่นดู ปืนไฟต้องดีกว่าปืนสั้น และปืนยาวแน่นอน

ที่แม่บอกปิดเกมส์ คงบอกผิดจริงๆ ค่ะ ความหมายก็คือ น่าจะพอแล้ว เพราะได้เวลานอนแล้วนะคะ
กลัวว่าเราจะเห็นว่าเราหยุดไปเฉยๆ ที่อาจารย์แนะนำก็ดีมากเลย เพราะเวลาบอกว่าจะหยุดยิง เขาจะกลับมา
เล่นต่อ คุณครูที่ฝึกก็บอกว่า เรื่องยิงปืนนี้ใช้อธิบายได้ตลอดเลยตอนนี้

โดย patcha เมื่อ 03/09/2009

อาจารย์คะ ปืนไฟได้ใช้แค่ครั้งเดียว เพราะคราวนี้น้องสนใจเล่นอย่างอื่น แม่ซื้อของเล่นที่เลียนแบบ
ของกินในร้านสะดวกซื้อมา ไม่คิดว่าน้องจะสนใจ แต่พอเห็น น้องรีบหยิบ และชวนครูฝึกเข้าห้อง
บอกจะขายของ ครูฝึกแก้มองบอกว่าซื้อ น้องบอกยังไม่เปิดร้าน (ยังแกะกล่องไม่เสร็จ) และน้องก็เล่น
เป็นคนขายได้นาน

แม่จับจุดได้ตรงกับครูฝึกว่า น้องชอบเวลาเราออก action ไม่ว่าจะเสียง หรือท่าทาง
เวลาทำเสียงปืน ทำท่ายกปืนที่หนักน้องจะชอบมาก หรือเวลาทำท่ากินพริกแล้วเผ็ด น้องจะหัวเราะ
ชอบใจ

กลางคืนน้องชวนเล่นขายของ โดยน้องชอบเล่นเป็นคนขาย จะขายฮอตดอก บอก 2 บาท
แม่แก้มองบอกว่า แพงไป มีอันอื่นที่ถูกกว่านี้มัย น้องก็เอาโดนัทให้ พอถามว่า ราคาเท่าไร น้องทำท่าคิดแล้ว
บอกว่า 1 บาท แม่อีกบอกว่า ตีจิ้งถูกกว่าฮอตดอก ตกลงซื้อ ทำท่าเอาตั้งคให้ น้องก็ทำท่ารับตังค พอเล่นถ้าม
ต่อว่า มีอะไรขายอีก น้องเอามันฝรั่งทอดให้ ใส่ซอสมะเขือเทศ แม่แก้มองบอกว่า เปิดขวดไม่ออก น้องบอกให้
เปิดขวด บอกเทไม่ออก น้องก็บอกบิบขวด (ทำท่าบิบ) บอกยังไม่ออกอีก น้องก็ให้เขย่าขวด แต่น้องแอบเอา
พริกใส่แล้วคอยดูว่าเวลาแม่กินทำท่ายังไง แม่อีกแก้มองทำท่าเผ็ด น้องชอบใจมาก แก้มองให้ช่วยว่าทำยังไงถึง
หายเผ็ด น้องก็ให้กินน้ำ บอกยังไม่หาย น้องก็ให้กินน้ำเย็น น้ำเขียว น้ำแดง น้ำตาล แล้วก็หยิบขนมอย่างอื่น
ให้กิน แต่น้องจะใส่พริกตลอด และคอยดูเวลาแม่กินว่าทำท่าเผ็ดหรือเปล่า และจะชอบใจมาก
ถ้าแม่ทำท่าเผ็ด เมื่อคินเล่นนานกว่าชั่วโมง

ที่เล่าทั้งหมดนี้ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่น่าจะพัฒนาการของการเล่นที่ดีขึ้นหรือเปล่านั้น ไม่อยากคิด
เข้าข้างตัวเองอยากฟังจากผู้รู้มากกว่า

อีกเรื่องค่ะ ตอนเย็นพาน้องไปทานสุกี้ น้องแสดงออกเต็มที่เลยค่ะ สั่งอาหารเสียงดัง ทั้งยืน ทั้งเดิน
แม่ไม่ค่อยได้ห้ามเหมือนเมื่อก่อน (กังวลเหมือนกัน ไม่อายหรือค่ะ ทำใจไว้แล้ว แต่กลัวหม้อสุกี้ลอยมา
เหมือนในข่าว) ที่น้องทำเป็นการ "ลองดี" หรือเปล่านั้น หรือเป็นเพียง "สิทธิในการดี" เท่านั้น

โดย patcha เมื่อ 04/09/2009

ในเรื่องความก้าวหน้า แนะนำให้คุณแม่ลองเอาเป้าหมายพัฒนาการทั้ง 6 ระดับ หรือขั้นตอนย่อย
ของพัฒนาการ 6 มาวาง แล้วไล่ไปที่ละเอียดเลยนะคะ เพราะคุณแม่ยังต้องใช้อีกหลายครั้ง ผู้ปกครองบางคนใช้
ความรู้สึก และสัญชาตญาณของตัวเอง ก็ใช้ได้ค่ะ

ส่วนเรื่องส่งสุกี้ มันไม่ใช่ทั้งลองดี ไม่ใช่ทั้งดี คุณแม่ลองค่อยๆ คิดนะคะ ว่าเป็นอะไร ถ้าทราบ
คุณแม่ก็จะมีโอกาสพัฒนาลูกในจังหวะนี้ค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 05/09/2009

หายไปหลายวัน เพราะกำลังลองผิดลองถูกกับข้อสรุปอยู่ คุณแม่พยายามเอาพัฒนาการทั้ง 6 ชั้น
มาดู และเทียบกับพัฒนาการของลูก ก็พบว่า ลูกยังมีไม่เต็มตั้งแต่ขั้นที่ 1 คงต้องพยายามเติมให้เต็ม
ในแต่ละขั้นก่อน

เรื่องไปกินสุกี้ พยายามวิเคราะห์กับคุณพ่อว่าน่าจะเรียกว่าอะไร เราลงความเห็นกันว่า
อาจเป็นได้สองอย่าง คือ ลูก "ตื่นเต้น" ก็เลยแสดงออก เพื่อลดความตื่นเต้น หรือเป็นเพราะว่าลูก
"เรียกร้องความสนใจ" เนื่องจากมีคนค่อนข้างเยอะในร้าน ลูกยังไม่สามารถจดจ่อต่อสิ่งเราได้
ไม่ทราบว่าลูกหรือเปล่านั้น

วันถัดมาลองพาไปทานข้าวนอกบ้านอีก แต่เปลี่ยนเป็นร้านเล็ก มิดชิดกว่า และคนน้อย ตอนแรก
ลูกก็เดินสำรวจร้าน พอเมนูมา แม่เรียกมาดู

แม่: ทานอะไรกันดี

น้อง: (วิ่งมาแย่งเอาเมนู) ขอหนูสั่งหน่อย

แม่: หนูจะสั่งอะไรดี

น้อง: หมูเกาหลี เอาหมูเกาหลี

แม่: ดูรูปแล้วสีแดงจัง ทำไมหมูสีแดงจังเนอะ

น้อง: สงสัยใส่พริกแม่ (หัวเราะ)

แม่: นั่นสิ หนูจะทานได้มั๊ยนี่

น้อง: กินไม่ได้ (โบกมือด้วย) มันเผ็ด (เปิดไปหน้าอื่น)

แม่: โธ นี่อะไรนะ เหมือนเคยเห็น

น้อง: ปลาไข่ ปลาไข่ทอด (อ่านในเมนู)

แม่: เอามั้ยละ จะเอาปลาไข่ทอด หรือหมูเกาหลีดี

น้อง: เอาปลาไข่ทอดแม่ ขอสั่งหน่อยครับ (พูดเสียงดัง) เอาปลาไข่ทอดด้วยครับ (แล้วน้องก็อ่านรายการที่อ่านออก ขอสั่งเพิ่มอีก สักพักมีลูกค้ำมา แต่นั่งโต๊ะไกลกัน สังเกตว่าน้องไม่ค่อยวุ่นวายเหมือนเมื่อก่อน พออาหารมาก็นั่งลงกิน ขอเอาตะเกียบ ขอให้เติมน้ำแข็ง แต่พอทานเสร็จก็เดินสำรวจร้าน ไปหยิบหนังสือมาอ่าน แต่ไม่ส่งเสียงดัง)

วันถัดมาลองทำอีกครั้งหนึ่ง แต่เปลี่ยนร้านเป็นร้านเปิดหน่อย และคนมากกว่าเดิม (แต่ไม่อยู่ในห้าง) สังเกตว่าน้องพูดน้อยลง น้องเห็นเมนูก็จับเอาเลย แม่ช่วยถามว่า หนูจะสั่งอะไรดี ลูกก็อ่าน และเลือกสั่งบางอย่างได้ แต่ยังเสียงดังอยู่ พยายามใช้ตะเกียบทานอาหาร แต่น้องไม่เดินมากเหมือนแต่ก่อน พอมีคนมานั่งโต๊ะใกล้ๆ น้องก็ขยับไปนั่งใกล้คุณแม่ แต่ก็ทานอาหารได้เอง (แม่ช่วยตักกับให้บ้าง) ไม่ทราบว่าเป็นที่ทำอยู่ถูกหรือเปล่านั้น

ดิฉันแปลกใจว่า เวลาตั้งใจทำ floortime มักไม่ค่อยประสบผลสำเร็จเท่าไร บางทีเราคิดว่าพร้อมแล้ว แต่เล่นได้ไม่ถึง 10 นาที แต่บางทีไม่ตั้งใจลูกมาชวนเล่น ชวนคุย กลับอยู่ได้นาน สังเกตอีกอย่างว่า เวลาเล่น ถ้าลูกเห็นเราชนะ หน้าจะเริ่มเปลี่ยนเหมือนไม่ค่อยพอใจ ตอนหลังจะให้ลูกชนะก่อนแล้วตามติดอีกที ลูกจะชอบมากกว่า

วันก่อนเล่นตำรวจจับผู้ร้าย ลูกเป็นผู้ร้าย แม่เป็นตำรวจ พอตำรวจจะจับ ลูกก็ไม่ยอมให้จับ ถามว่าจะทำยังไง ลูกก็บอกว่าหนี ขับรถหนีบ้าง ตำรวจก็ขับรถตาม พายเรือหนีบ้าง ตำรวจว่ายน้ำตาม ลูกบอกให้กระชกตำรวจ (ตอนนั้นนึกไม่ออกว่าจะทำไงดี) ลูกบอกต่อทันที แม่ให้ปลาฉลามกัดจะเข้ซี (เล่นเก่งกว่าแม่) บางครั้งก็เล่นแรง เช่น หยิบแจกันจะตีตำรวจ แม่บอกเอาแจกันตีไม่ได้ ตำรวจไม่ชอบ ไม่เล่นนะ เล่นๆ ไปพอหาวิธีไม่ได้ บอกเอานึกไว้นะ ตำรวจจะไปอาบน้ำก่อน ลูกก็จะรีบตอบทันที ใช้วิธีนี้ก็ย้อได้หลายครั้ง ตอนกลางคืนมาคิดได้ว่า เราเล่นตอบลูกเร็วเกินไป เหมือนกับเรารุกเขาเกินไป เห็นจากสีหน้าลูกไม่ค่อยดี พอตอนเช้าขับรถไปโรงเรียน ลูกก็เล่นอีก

น้อง: แม่ไปหาตำรวจมั๊ย

แม่: ให้แม่ไปหาทำไหม

น้อง: ไปบอกตำรวจว่า หนูกับเพื่อนเล่นกันไม่ดี

แม่: เหรอ ถ้าบอกแล้วตำรวจจะทำยังไง

น้อง: ตำรวจมาจับเลย

แม่: ตำรวจมาแล้ว (ทำเสียงใหญ่) ให้จับใครดี

น้อง: จับหนูไง แต่จับไม่ได้

แม่: ทำยังไงไม่ให้ตำรวจจับ

น้อง: ต้องหนี

แม่: หนีไปไหน

น้อง: (ตอบหนีไปโรงเรียน ไปซ่อนห้องนั่งเล่น ห้องครูใหญ่ แม้ก้ตามไปทุกที่)

แม่: ทำไงดี ตำรวจจะจับแล้วนะ

น้อง: ต้องเอารองเท้าเหยียบตำรวจให้แบน

แม่: โธ่ ตำรวจโดนเหยียบแบนเลย (น้องหัวเราะ) ทำไงดีหนอ อ้อ รู้แล้ว เอารองเท้าไปซ่อนดีกว่า จะจับอีกแล้วนะ

น้อง: เอาปืนยิงตำรวจเลย (ทำเสียงยิงปืน)

แม่: โธ่ ตำรวจโดนยิง เลือดออกเยอะเลย ทำไงดี

น้อง: ไปโรงพยาบาล

แม่: ไปหาใครล่ะ ให้ใครช่วย

น้อง: ให้หมอช่วย ทายา ปิดพลาสติก (ตอบเหมือนท่องไว้เลย)

แม่: เออ ดีขึ้นจริงๆ ด้วย เอาละตำรวจหายแล้ว มาจับอีกแล้วนะ หนีทำไงดี

น้อง: เอาเหล็กตีตำรวจเลย (เริ่มแรง)

แม่: เจ็บจังเลย ทำไงดี อ้อ ต้องเอาเลื่อยไฟฟ้าเลื่อยเหล็กขาดหมดเลย

(จริงๆ น้องมีลูกบ้าง เช่น เอาไม้ตีแม่ แม้ก้พยายามดึงกลับบอก ตกลงตีแม่ หรือตีตำรวจ น้องก็บอกว่าตีตำรวจ) ขอภัยที่เขียนมายาวมาก อยากรู้คำแนะนำจากอาจารย์ค่ะ

โดย patcha เมื่อ 08/09/2009

เรื่องการสั่งของเสียงดัง และกระโดดในร้านสุกี้ครั้งแรก น่าจะเกิดจากความตื่นเต้น ถ้าพ่อแม่จับ จังหวะได้ อาจจะลองถามว่า รู้สึกอย่างไร ถ้าตอบไม่ได้ ค่อยให้ตัวเลือกค่ะ

แต่ถ้าพาไปอีก ตอนนี้อาจไม่ตื่นเต้นแล้ว คอยจับจังหวะในสถานการณ์ใหม่ๆ นะคะ คำว่า เรียกร้อง ความสนใจ น่าจะคิดเป็นอย่างสุดท้ายค่ะ (ไม่คิดถึงเลยก็ตีค่ะ)

ในการเล่นบทบาทสมมติ พ่อแม่ต้องดูแลให้การเล่นอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงด้วย ถึงแม้จะ เล่นสมมติกัน แต่ในกรณีให้ฉลามมากัดกระเซ้ ก็อาจจะอนุโลมไปก่อน วันหลังเล่นเก่งแล้ว เราไม่ควรปล่อยให้ ผ่านไป อาจจะลองทักว่า อ้าว หนีลงแม่น้ำ ฉลามจะมาได้ยังไง ไม่ใช่ทะเลลึกหน่อย

เวลา "ผู้ร้าย" ยกแจกันขึ้น ให้ถามเขาก่อน อย่าเพิ่งสรุปให้ "อ๊ะ อ๊ะ จะทำอะไรนะ" ถ้าลูกบอกว่า จะเอาแจกันตีแม่ จึงสรุปว่า "เล่นกัน ห้ามตีจริงนะ" แต่ถ้าลูกบอกว่า เป็นระเบิด ให้เตือนว่า ทำท่า ได้เฉยๆ นา ขว้างจริง เตี้ยวแจกันแตก ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้ลูกเข้าใจในขอบเขตของเรื่องจริงกับเรื่องสมมติ

อ่านเรื่องน้องเบรนเล่นฟันดาบกับคุณพ่อด้วยนะคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 08/09/2009

ขอบคุณอาจารย์มากค่ะ ไม่ได้เข้ามาหลายวัน แต่ยังทำ floortime อยู่ค่ะ ที่ยังไม่ถามอาจารย์ เพราะตอนนี้กำลังอ่านบทความใหม่ๆ ที่อาจารย์ใส่เข้ามาด้วย และพยายามเลียนแบบบาง case ที่คล้ายๆ กับของลูก ชอบที่อาจารย์สรุปเป็นเรื่องๆ ไว้ ทำให้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น ตอนนี้ก็ print เป็นเรื่องๆ ไว้หยิบอ่าน ให้ง่ายขึ้น

อยากเรียนว่า ถึงแม้จะทำ floortime ถูกบ้างไม่ถูกบ้าง แต่ก็เห็นว่า ลูกมีการเปลี่ยนแปลงใน ทางที่ดีขึ้น แต่ก่อนถ้าอยากไปบีกซี ก็จะขอไป พอไม่ได้ไปก็มักจะใช้ script เดิมๆ เช่น บีกซีเขามีอะไรอยู่ เตี้ยวนี่เวลา ลูกขอไป แม่ใช้วิธียื้อมากขึ้น ลูกก็มีการคิดหาคำตอบที่เป็นเหตุผลที่ต้องไปวันนี้เตี้ยวนี่ เช่น แม่บอกกินข้าวก่อนได้มัย ลูกก็บอกยังไม่หิวข้าว หรือไปกินที่บีกซีก็ได้ แม่บอกข้าวบีกซีไม่อร่อย ก็บอกว่า ขอเล่นก่อนแล้วค่อยกลับไปกินที่บ้านก็ได้ แม่ขอไปรับแม่บ้านไปด้วย ลูกก็บอกแม่บ้านไม่ไปหรอก ยังดูบ้าน ไม่เสร็จ แม่ขอให้อาบน้ำก่อน ลูกก็ขอไม่อาบ บอกตัวไม่เหม็นไม่มีเหงื่อ จนล่าสุดลูกบอก "แม่นะ ขอร้องเถอะ อยากไปบีกซีมาก พาไปหน่อยซิ" ไม่ทราบว่าคุณคิดว่าลูกดีขึ้นนี้ถูกหรือเปล่านั้น แต่อย่างหนึ่งที่ตามมา คือ ลูกดีขึ้น ถ้าจะทำอะไรจะพยายามทำให้ได้ จากที่เมื่อก่อนมักจะเปลี่ยนไปทำอย่างอื่นแทน

โดย patcha เมื่อ 13/09/2009

ใช้ความรู้สึกของคนเป็นแม่วัดเลยคะ รู้สึกว่า "มีกันและกัน" มากขึ้นไหม แม่รู้สึกว่า ลูกมีชีวิตจิตใจ มีตัวมีตนชัดเจนขึ้นไหม

ถ้ารู้สึก ก็แปลว่าใช่แน่นอนคะ ส่วนเรื่อง "ดื้อ" เติร์มรับมือได้แล้วคะ ตั้งสติให้ดีๆ ใช้ความดีของลูก ให้เป็นประโยชน์ที่สุด จำไว้ว่า "เวลาดี" คือ "เวลาทอง" ของฟลอร์ไทม์ "กระโดดใส่" ทำฟลอร์ไทม์กันแบบ "เต็มๆ" เลยคะ ดีใจที่บทความที่รวบรวมไว้ให้มีประโยชน์

อ่านบททวนย้อนหลัง พบว่า เราเก็บรายละเอียดกันแทบทุกเม็ดแล้วละคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 13/09/2009

เวลาลูกเล่นสมมติ บางครั้งลูกก็เอาเรื่องที่ "ไม่จริง" เข้ามาด้วย เราควรจะทำอย่างไรคะ
เมื่อวาน ลูกชวนเล่นยิงปืน ลูกมักจะเล่นเร็วมากจนแม่ต้องคอยดึงให้ช้าลง

น้อง: ผมเอาปืนสั้นนะ แม่เอาปืนยาว (เดี๋ยวนี้ลูกชอบแทนตัวเองว่าผม)

แม่: แม่ไม่ชอบปืนยาว แม่อยากได้ปืนสั้นบ้างนะ ให้แม่เอาปืนสั้นได้มั๊ย

น้อง: ไม่ ผมจะเอาปืนสั้น แม่เอาปืนยาว (เริ่มเสียงดัง)

แม่: ก็ได้ แต่จะยิงอะไรดี

น้อง: ยิงรถไฟ ปรีส! (พูดเสร็จยิงทันที)

แม่: เดี่ยวๆๆ ยิงตรงไหนของรถไฟดี

น้อง: ยิงตรงกระจกเลย ปรีส!

แม่: เดี่ยวๆๆ กระจกหน้าหรือกระจกหลัง

น้อง: ยิงกระจกหลัง

แม่: ยิงกระจกหน้าไม่ได้หรือ

น้อง: จะยิงกระจกหลังเลยแม่ (เริ่มหงุดหงิด)

แม่: แล้วยิงตอนรถไฟวิ่ง หรือรถไฟหยุดดี

น้อง: ยิงตอนรถไฟวิ่งสิ ปรีส!

แม่: เตียววๆ ยิงกี่นัด

น้อง: หนึ่งนัด

แม่: ถ้ายิงหนึ่งนัดแล้วไม่ถูกละ

น้อง: ยิงเพิ่มอีก

แม่: เพิ่มเป็นกี่นัด

น้อง: ยิงสามนัดเลย แม่ล่ะ จะยิงแล้วนะ (เริ่มหงุดหงิด)

แม่: นับแล้วยิงละ

น้อง: หนึ่ง สอง สาม ปรีส! ปรีส! ปรีส! (น้องจะยิงเท่ากับจำนวนนัด)

แม่: โฮ โดนรถไฟอย่างจังเลย รถไฟเป็นยังงี้มั้งเนี่ย

น้อง: (หัวเราะ) รถไฟตกลงไปในน้ำเลย

แม่อีกถามต่อว่า ทำยังไงกับรถไฟ ลูกก็ให้ช่างมาซ่อม โทรไปเรียกช่าง ถามว่า ช่างมายังไง ลูกก็บอกขับรถยนต์อีซูซุดีแมกซ์มา ให้ช่างทำยังไง ลูกก็ให้ช่างลงไปในน้ำ แกล้งบอกว่า ช่างว่ายน้ำไม่เป็น กำลังจะจมแล้ว ทำยังไงดี ลูกบอก เอาคอปเตอร์ไม้ไผ่มาช่วย ช่างบินออกมา ยกรถไฟมาได้เลย ถามว่า เอาคอปเตอร์ไม้ไผ่จากไหนล่ะ ลูกบอกยืมโตเรมอนมา แม่บอกโตเรมอนไม่อยู่ ยืมไม่ได้ (ตอนนั้นคิดอะไรไม่ออกเลยบอกไปอย่างนั้น) ลูกก็หงุดหงิด บอก แม่ล่ะ รถไฟมันขึ้นมาได้แล้ว

พยายามเล่นต่อว่า รถไฟมันซ่อมไม่ได้ ยายกลับบ้านไม่ได้แล้ว ทำไงดี ลูกบอกให้นั่งรถทัวร์ไป
ถาม ขึ้นที่ไหน ลูกก็บอกขึ้นที่จอด ถามว่า ขึ้นตรงไหน ลูกบอกขึ้นที่ประตู แล้วขับไปเลย แม่บอก
ขับไม่เป็น ให้ใครขับ ลูกก็ให้คนขับรถมาขับ เล่นกันไปเรื่อยๆ ถึงตอนลง พอไปอีกหน่อย ลูกบอก แม่
พอแล้ว ผมจะเล่นยิงปืน ก็เลยกลับมาเล่นยิงปืนต่อ

อีกครั้งที่ไม่รู้ เวลาลูกตอบไม่ได้ แม่ให้ตัวเลือกบอ่ยไปหรือเปล่า วันหนึ่งลูกกลับจากโรงเรียนแล้วถาม

น้อง: แม่ว่าผมจะเตะเพื่อนแบบไหนดี แบบนี้ หรือแบบนี้ดี (ยกขาเตะซ้ายที่ขวาที)

แม่: แล้วหนูว่า แบบไหนดีล่ะ

น้อง: ผมว่า แบบนี้ดีกว่าแม่ (ยกขาขวาเตะ)

แม่: แล้วทำไมต้องเตะเพื่อนด้วยล่ะ (คาดหวังเต็มที่ว่าจะได้ยินตอบว่า โกรธหรือไม่ชอบ)

น้อง: ก็เล่นกันไงแม่ (ไปไม่ถูกเลยคะอาจารย์)

เมื่อวานลูกบอกว่า จะยิงครูนก (กำลังจะถามว่า ทำไมต้องยิง) ลูกพูดต่อเองว่า ไม่ยิงแล้ว
เดี่ยวโดนขา แล้วครูนกเดินไม่ได้ ลูกเปลี่ยนไปยิงอย่างอื่นแทน สังเกตว่า เดี่ยวนี้ลูกใช้การยิงสถานที่
แทนการยิงคน

อยากได้คำแนะนำเพิ่มเติม ขอขอบคุณค่ะ

โดย patcha เมื่อ 15/09/2009

ถ้าโตเรมอนมาก็ "เดี๋ยวๆ มันอยู่ในการ์ตูน จะมาได้ยังไง" ก็เล่นไปเรื่อยๆ เล่นให้มันสนุก
เล่นเหมือนเด็กเล่นกันค่ะ

คุณหมอกรินสแปนไม่แนะนำให้คุณแม่พยายามทำจิตวิเคราะห์ระหว่างที่เล่นกับลูกค่ะ แค่พยายาม
ใส่อุปสรรคเป็นระยะๆ ก็พอ ลูกเล่นเร็ว ก็ดึงให้ช้าลงได้นี้คะ "เดี๋ยวๆ ช่างยังมาไม่ถึง" "ใจเย็นๆ คอยเดี๋ยว"

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 15/09/2009

อาจารย์คะ วันก่อนลูกกลับบ้านแล้ว เอาแต่ร้องไห้ พยายามเล่นเรื่อง “อารมณ์” ก็ยังไม่ได้
จับใจความได้คร่าวๆ ว่า เพื่อนที่ลูกชอบไม่เล่นด้วย ไม่พูดด้วย (ลูกใช้คำว่า ไม่เป็นด้วย) ลูกร้องอยู่ประมาณ
ชั่วโมง

วันต่อมา แม่ไปถามคุณครูว่า มีอะไรกับเพื่อนเปลี่ยนไปหรือเปล่า ครูบอกว่า เนื่องจากลูกกับ
เพื่อน ผู้ชายอีก 2 คนที่นั่งด้วยกัน ชอบเล่นกันมากในห้อง ครูก็เลยจับนั่งแยก ให้เพื่อนผู้หญิงมานั่งข้างแทน
คิดว่า ลูกคงไม่ชอบ แสดงว่า ลูกยังบอกความรู้สึกตัวเองไม่ได้ใช่ไหมคะ

เดี๋ยวนี้ลูกมีวิธีชวนแม่ไปบิกซีแบบใหม่ๆ ด้วยค่ะ เช่น แม่ไปดูกันมัยว่า บิกซียังมีเชื้อใช้หวัด 2009
หรือเปล่า หรือวันก่อนฝนตก พอขึ้นรถลูกบอก แม่เรากางร่มไปบิกซีกันมัย

เมื่อวาน แม่ซื้อซองใส่โทรศัพท์อันใหม่ แล้วถามลูกว่า หนูว่าอันนี้สวยมัย ลูกไม่ตอบ แต่หยิบไปดู
แล้วถามว่า แม่ ใครให้มา?

อีกอย่างเวลาลูกไปโรงเรียน ชอบเอาหนังสือใหม่ๆ ดินสอสี เงิน ไปด้วย ถามว่า หนูเอาไปทำไม
ลูกบอก เอาไปให้เพื่อนคนนั้น คนนี้ดู พอบอกว่า ไม่ให้เอาไป ลูกก็บอก เพื่อนคนนั้นก็เอาไป คนนั้นมีเยอะ
กว่าของลูก แต่เอาไปแล้วก็หายประจำ เคยทดลองใช้การถามเหมือนในหนังสือของอาจารย์ที่บอกว่า
ถ้าเอาไปแล้ว เพื่อนยิ้ม จะทำอะไร ก็ใช้ได้แค่ครั้งเดียว วันนั้นลูกไม่เอาไป แต่วันอื่นก็เอาไปอีก

มีอยู่วันหนึ่ง ครูบอกว่า ลูกพูดเสียงดังในห้อง “เอาดินสอสีไปอีกแล้ว เดี่ยวแม่ก็มาฟ้องคุณครูหรอก”
ครูว่า เพื่อนคงหยิบดินสอสีไป

เวลาอ่านใน web จะสังเกตว่า พ่อแม่ส่วนใหญ่มักจะเจอปัญหาว่า ลูกไม่เล่นด้วย ไม่ชวนเล่น
แต่ปัญหาของแม่ต่างจากคนอื่น ตรงที่ลูกชอบชวนพ่อแม่เล่น แต่พ่อแม่ยังไม่ค่อยเป็น ยื้อไม่เก่ง
บางทีก็อด “เฉลย” ให้ลูกก่อนประจำ คิดได้ก็มักจะเสียดายทีหลังทุกที แต่จะพยายามดี ขอขอบคุณค่ะ

โดย patcha เมื่อ 18/09/2009

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ใช้มันเป็น "หัวข้อ" ในการพัฒนาลูกไปด้วย พร้อมๆ กับค่อยๆ ปรับเปลี่ยน
ความเคยชิน ให้ตัวคุณแม่เองรู้สึก "ยินดีอย่างแท้จริง" ที่มีโอกาสเช่นนี้ สำหรับลูกค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 18/09/2009

เข้ามาให้กำลังใจค่ะ พลอร์ใหม่ของแม่ - ลูก แต่ละคู่ อาจจะแตกต่างกัน แต่สภาวะแบบไหน
ที่ไปได้ดี ชิว ชิว (ภาษาวัยรุ่นนะคะ แต่ความจริงเลยวัยนี้มานานแล้ว) เวลาที่เราสบายๆ สนุกๆ มีความสุข
เชื่อมต่อกันดี หากหลุดบ้าง ก็เชื่อมใหม่ได้ บรรยากาศนี้นะคะ ได้ผลดีอีกแบบ

ก็บอกบรรยากาศ อู๊ย ลูกฉันเด็กโตนะ ไม่มีเวลาแล้ว ฉันต้องเร่งลงมือทำแล้ว และอะไรอีก
ต่างๆ นานา ที่ปีบเรา อันนี้ผลลัพธ์แยเลยคะ แม่และลูกไม่ถึงไหน ความเข้าใจ วนไป วนมา อันนี้มันเป็นกับ
แม่มังกรเองคะ จึงอยากเล่าให้คนอื่นฟัง

มีบทความที่อาจารย์กิ่งแก้ว ตัด - ต่อ จากกระทู้เดิม ช่วยเพิ่มรายละเอียดบางส่วน ช่วยเรียงลำดับ
และช่วยให้เข้าใจเพิ่มขึ้นอีกเยอะเลยคะ

โดย แม่มังกร เมื่อ 18/09/2009

ขอบคุณอาจารย์ และแม่มังกรมากคะ อาจเป็นเพราะยังทำ floortime ไม่เก่งนะคะ เลยมักจะมี
ปัญหาอยู่เรื่อย เสียหายที่รู้จัก floortime เข้าไป แต่ก็เชื่อว่า มันดีกว่าที่ไม่รู้จักเป็นแน่ เชื่อว่า เดินทางช้า
แต่ไม่หยุดก็ยังมีโอกาสถึงกว่าไม่ยอมเดิน จริงมั๊ยคะ ขอบคุณสำหรับคำแนะนำคะ

อยากขอความเห็นจากอาจารย์เกี่ยวกับลูกว่า เนื่องจากลูกไปโรงเรียนแล้ว และชอบไปด้วย
(วันไหนหยุด จะถามว่า ทำไมโรงเรียนต้องหยุด หรือแต่งตัวเสร็จแล้วก็จะมาเร่งแม่) ที่ชอบไปอาจจะเป็น
เพราะว่าอยู่บ้านกับแม่บ้าน ที่วีก็ไม่ได้ดู พ่อกับแม่ก็ไปทำงาน ไปโรงเรียนได้ออกจากบ้าน ได้เล่นสไลด์เดอร์
ได้ซื้อขนม ได้เรียนคณิตศาสตร์ที่ตัวเองชอบ (วิชาอื่นไม่ค่อยได้) ลูกชอบเอาดินสอสีกับหนังสือนิทาน
ไปอวดเพื่อน เอาไปแล้วก็ทิ้งไว้ที่โรงเรียนไม่ได้เอากลับ แล้วก็เอาอันใหม่ไปอีก เคยถามว่าชอบเพื่อน
คนไหนบ้าง ลูกก็บอกว่าชอบเพื่อนคนนั้น คนนี้ (ไม่ได้บอกชอบจริงๆ แต่บอกว่า เพื่อนคนนั้นเล่นดี คนนี้เล่น
ไม่ดี)

แม่ใช้เวลาช่วงเย็นถึงก่อนนอน และเสาร์อาทิตย์ทำ floortime ซึ่งก็ได้บ้างไม่ได้บ้าง เห็นว่าเวลา
น้อยไป ก็เลยวางแผนจัดตารางการทำงานใหม่ในเทอมหน้า โดยจะทำครึ่งวันเช้า และให้ลูกไปโรงเรียน
ส่วนตอนบ่ายจะเอาลูกกลับบ้าน เพื่อจะได้ฝึกมากขึ้น ได้คุยกับทางโรงเรียนแล้วว่าถ้ายังจะให้ลูกซ้ำชั้น ป.1
ยังไม่อยากเน้นวิชาการ เพราะคิดว่า ลูกยังไม่พร้อม แต่ถ้าให้ลูกอยู่บ้านทั้งวัน แม่ก็ติดทำงานช่วงเช้า
เกรงว่าลูกจะต้องอยู่คนเดียว (แม่บ้านอายุมาก คงช่วยอะไรไม่ได้)

อยากเรียนถามอาจารย์ว่า

1. ถ้าไม่ให้ไปโรงเรียนทั้งวัน ลูกคงต้องถามว่า ทำไมแม่ถึงต้องรีบกลับตอนบ่าย จะตอบลูกว่าอย่างไรดี (สังเกตว่า ถ้าวันไหนลูกต้องไปพบคุณหมอ ตอนบ่ายไปรับลูกมักจะถามทุกครั้ง)

2. ถ้าให้ลูกเข้าชั้น ลูกจะรู้สึกอะไรไหมว่า ทำไมเพื่อนในห้องถึงไปอยู่ ป.2 แต่ลูกไม่ได้ไป (ลูกชอบพูดบ่อยๆ ว่า ถ้าสอบไม่ผ่านจะไม่ได้ขึ้น ป.2)

3. ลูกยังมีอาการตื่นเต้น และกระตุ้นตัวเองเมื่อเจอสภาพแวดล้อมใหม่ๆ อยู่ ถ้าเข้าชั้นเดิมแล้วเจอเพื่อนใหม่ลูกจะรู้สึกตื่นเต้นมากกว่าเดิมมั้ย คุณครูกลัวว่า ลูกจะไม่คุ้นเหมือนเพื่อนกลุ่มเดิม (ตอนนี้คุณครูให้เพื่อนช่วยประกบช่วยเหลืออยู่ และลูกก็ชอบเพื่อนกลุ่มนี้ด้วย) แต่แม่ก็กลัวว่า ถ้าขึ้นไปเจอครูคนใหม่ลูกอาจไม่ชอบก็ได้

พิมพ์ยาวมาก ไม่ทราบว่าคุณคิดแทนลูกมากไปหรือเปล่า แต่อยากจะเตรียมการสำหรับเทอมหน้า ช่วงปิดเทอมนี้จะพยายามฝึก floortime ให้ลูกต้องกว่านี้ค่ะ ชอบคุณมากค่ะ

โดย patcha เมื่อ 18/09/2009

คำถามที่ว่า จะตอบลูกอย่างไร ถ้าต้องรับลูกตอนบ่าย ก่อนที่หาคำตอบให้ลูก ดิฉันคิดว่า คุณแม่ควรจะตอบตัวเองให้ได้ก่อนค่ะ ได้คำตอบแล้ว จึงค่อยหาทางบอกลูก

ที่คุณแม่คิดว่า ยังไม่อยากเน้นวิชาการ เพราะคิดว่า ลูกไม่พร้อม อะไรคือความไม่พร้อมคะ ถ้าเอามาอยู่บ้านครึ่งวัน แน่ใจไหมคะ ว่าความ "ไม่พร้อม" นั้น จะแก้ไขได้

แน่นอน ขณะนี้ ลูกแสดงว่า "ไม่พร้อม" ที่จะอยู่บ้านกับคุณแม่มากขึ้น (ตามที่คุณแม่เล่ามา) และคุณแม่ "พร้อม" รับมือกับความ "ไม่พร้อม" ที่จะอยู่บ้านกับแม่ของลูกหรือยังคะ

ไม่ได้ตั้งใจจะเล่นสับตีสำนวน แต่อยากให้คุณแม่ประเมินตัวเองให้ดีกว่าก่อน ทั้งสภาพร่างกาย และจิตใจ เช่นเดียวกับเวลาทำฟลอร์ไทม์กับลูกนะคะ

"อยาก" ก็อยากได้ ก็เข้าใจค่ะว่าอยาก แต่อยากแล้ว จะได้อย่างไรที่อยากหรือเปล่า อันนี้มันก็อีกเรื่องหนึ่งนะค่ะ ขึ้นอยู่กับความพร้อมของคุณแม่เหมือนกัน

ลองดูช่วงปิดเทอมนี้ก่อนดีไหมคะ อยู่กันสองคนเต็มๆ ฟลอร์ไทม์กันล้วนๆ ทนไหวไหม ทั้งแม่ และลูกค่ะ ส่วนคำถามข้อหลังๆ ถ้าคุณแม่เองพร้อมสำหรับคำตอบแรก คำตอบข้อหลังจะออกมาเองค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 18/09/2009

ขอบคุณค่ะ อาจารย์ค่ะ จะพยายามทดลองทำในช่วงปิดเทอมเหมือนอาจารย์ว่าก่อนค่ะ รู้ตัวเองอยู่ว่าใจยังไม่นิ่ง ไม่สงบพอ เลยดูเหมือนแรงๆ ยังไงก็ไม่รู้

กลับมาอ่านอีกทีเลยเจอว่า ยังไม่ได้ตอบคำถามของอาจารย์ ที่คิดว่าลูก "ไม่พร้อม" นั้น เพราะว่าลูกยังไม่นิ่ง ไม่จดจ่อพอ และยังมีอาการกระตุ้นตัวเองเวลาตื่นตื่น

และลูก "ไม่พร้อม" ในการเรียนบางวิชา ลูกชอบเรียนคณิตศาสตร์กับภาษาไทย แต่ไม่ชอบเรียนวิทยาศาสตร์ สังคม และวิชาสุขศึกษา ซึ่งลูกไม่ยอมเข้าเรียน อาจเป็นเพราะลูกเรียนไม่เข้าใจ หรือไม่ชอบครูผู้สอน (ครูเป็นผู้ชายเสียงดัง สังเกตว่า ลูกจะหนีเวลาเห็นครู)

และความ "ไม่พร้อม" ของแม่ในการทำ floortime กับลูกในช่วงเย็น เพราะต้องรอให้ลูกทำการบ้าน (ซึ่งเยอะมาก) บางครั้งลูกทำเสร็จก็เหนื่อยแล้ว หรือไม่แม่ก็เหนื่อยจนไม่สงบพอที่จะทำได้ แต่สังเกตว่า วันเสาร์อาทิตย์มักจะทำได้ดีกว่า

แต่ถ้าถามว่าแม่ "พร้อม" ที่จะอยู่กับความ "ไม่พร้อม" ของลูกมั๊ย ตอบได้เลยว่าขณะนี้ยัง "ไม่พร้อม" แนนอน และคงเป็นโจทย์ที่แม่ต้องทำว่าทำอะไรให้ "พร้อม" ก่อนที่จะเปิดเทอมหน้าจริงๆ ก็คิดไว้ก่อนแล้วว่า ต้องเจออาจารย์ถามกลับแบบนี้ เพราะตัวเองก็เคยตั้งคำถามกับตัวเองเหมือนกัน และคำตอบของตัวเองที่คิดไว้ คือ ต้องทำ floortime ให้เป็นก่อน ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้อะไรทั้งแม่ และลูก ไม่ทราบว่าจะตรงกับคำถามของอาจารย์หรือเปล่านั้นค่ะ ขอขอบคุณค่ะ

โดย patcha เมื่อ 19/09/2009

ทบทวน ไคร่ครวญ ชั่งน้ำหนักข้อดี ข้อเสียแล้ว ค่อยตัดสินใจค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 19/09/2009

อาทิตย์ที่ผ่านมา เป็นใช้หัดกันทั้งบ้าน ก็เลยแผ่วลงไป พอวันเสาร์ก็เริ่มดีขึ้น ลูกก็ชวนเล่นขายของ ซึ่งส่วนใหญ่จะคล้ายเดิม คือ ลูกจะต้องเป็นผู้ขาย (เคยขอเป็นผู้ขายบ้าง แต่ลูกก็ไม่ยอม) แล้วก็ขาย มันฝรั่งทอดที่แอบใส่พริกเสมอ พอถามว่า ทำไมสีแดงจัง ลูกก็บอกว่า ใส่ซอสมะเขือเทศ (ทำหน้าที่เจ้าเล่ห์) บอกว่า ขึ้นใหญ่จัง กินไม่ได้ ลูกก็บอกให้อ้าปากใหญ่ๆ (ทำท่าอ้าปาก แล้วทำมือใหญ่ด้วย) แม่บอกยังกินไม่ได้ ลูกบอกต้องตัดก่อน ถามว่า เอาอะไรตัด ก็บอกเอามีดมาตัด แล้วลูกก็เอาดินสอทำเป็นมีด ตัดออกเป็น 5 ชิ้นบ้าง 10 ชิ้นบ้าง พอถามว่า ให้กินกี่ชิ้น ลูกก็จะบอกว่า ให้กิน 5 ชิ้น 10 ชิ้น ตามที่ตัด แม่แกล้งบอกว่า กินไม่หมด มันเยอะไป ลูกบอก “กินให้หมดนะ ไม่งั้นจะถูกตี” แล้วก็มุดไปอยู่ในผ้าห่ม เพื่อที่จะรอฟังแม่ร้องแสดงอาการเผ็ด และหัวเราะชอบใจเมื่อแม่บอกว่า มันเผ็ด พอถามว่า ทำไมไม่เผ็ด ก็จะยอมรับว่า ใส่พริก ซึ่งลูกจะถูกใจมากเมื่อแม่บอกว่าเผ็ด เคยทดลองทำเป็นกินแค่ 2 ชิ้นแล้วบอกว่าอร่อย กำลังดี ลูกเปิดผ้าห่มออกมาทำหน้าที่ผิดหวังมาก ตอนหลังลูกก็จะเพิ่มจำนวนชิ้น ให้แม่กินมากขึ้น เพื่อให้แม่รู้สึกเผ็ด

แม่เคยลองเล่นว่า อยากซื้อไก่ทอด ให้ลูกทอดให้ก่อน ลูกก็เอาหนังสือมาเป็นกระทะ เอาดินสอเป็น ตะหลิว ทำท่าเปิดแก๊ส ใส่น้ำมันได้ ทดลองว่า น้ำมันหมด ลูกบอกต้องไปซื้อ ถามว่า ซื้อที่ไหน ลูกบอก ซื้อที่ร้านน้ำมัน ถามว่า ร้านไหนก็ตอบไม่ได้ เลยแกล้งถามว่า ซื้อที่ปั้มน้ำมันไหม๊ ลูกชะงักไป แล้วรีบพูดว่า ไม่ใช่ มันพูดไม่ถูก ต้องซื้อที่ร้านขายของ (แม่รู้สึกดีใจ ถึงแม้ว่า ลูกจะใช้ภาษาไม่ค่อยถูก เคยลองถามแบบนี้ หลายครั้ง ลูกก็ตอบทำนองนี้) ตอนหลังถามไปเรื่อยๆ ลูกจะบอกซื้อร้านได้

ลูกสามารถเล่นเองต่อ โดยขับรถมอเตอร์ไซค์ ไปซื้อน้ำมัน ทำท่าสตาร์ทรถ เปิดประตูบ้าน ซี่ไปจอด ดับเครื่องรถ เข้าไปในร้าน (แม่ช่วยถามบ้าง) แล้วบอกให้แม่เป็นคนขาย เคยลองว่า แม่เป็นคนซื้อของ รอกินไก่ทอดนะ ไม่ใช่คนขายของ ลูกก็จะหยุดไม่เล่นต่อ แต่ถ้ายอมเป็นคนขายของ ถามเอาที่ขวด ขวดใหญ่ขวดเล็ก ลูกก็จะเล่นได้ต่อ แล้วลูกก็เล่นฉีกออกไปเองว่า ตัวเองข้ามถนน แล้วรถมาชน ให้พาไปโรงพยาบาล ไปหาหมอ แล้วก็บอกให้แม่เป็นหมอ แม่ก็ลองเล่นเป็นหมอ ลูกก็บอกให้ทายา (เวลาทำท่าทายา ลูกก็ทำท่า แสบ) ถามว่า หายเจ็บแล้วยัง ลูกก็บอกยัง ให้หมอฉีดยาด้วย เวลาฉีดก็ทำท่าเจ็บ แล้วบอกให้แม่ติด พลาสเตอร์ พอหาย จะกลับบ้าน ลูกก็ทำท่าข้ามถนน แล้วถูกรถชนอีก วนไปมาอีกหลายรอบ (รู้สึกว่าการชอบ บทที่ถูกรถชนมาก) แม่เห็นว่า บทนี้นานแล้วเลยลองเสนอเป็นให้หมอพาข้ามถนนบ้าง หรือให้รถโรงพยาบาล ไปส่งแทน ก็เล่นต่อไปจนถึงบ้าน และลูกก็จะเริ่มขายของอีก แต่ลูกจะแกล้งทำเป็นทำไก่ทอด แล้วน้ำมัน กระเด็นโดน ต้องไปโรงพยาบาลอีก

อยากถามอาจารย์ว่า เวลาเล่นแล้วลูกให้แม่เป็นคนซื้อของ คนขายของบ้าง คนขายน้ำมัน หมอ เป็นคนขับรถ ตามเรื่องของลูกถือว่า ลูกต้องมียะ หรือว่า แม่จะต้องเป็นคนซื้อเท่านั้น (วันแรกที่เล่น มีพี่เลี้ยงอยู่ด้วย ลูกก็ให้พี่เลี้ยงเป็นแทนทั้งหมด แต่วันหลังเล่นกันแค่สองคน ลูกก็เลยให้แม่เป็นเอง)

ที่เล่นกันมาถือว่าทำถูกบ้างมั๊ยคะ แม่เห็นว่า ลูกรู้จักเล่นมากขึ้น ไม่เหมือนเมื่อก่อนที่แม่ไม่เคยเห็น ลูกเล่นแบบนี้เลย บางทีเราก็ก่อนนอกบ้านกัน ลูกเอากล่องใส่ของใส่หลังรถจักรยานแล้วก็ปั่นมาขาย แล้วปั่น หนีเวลาแม่จะกินของที่เผ็ด

อีกอย่าง สังเกตว่า ลูกจะรีบมุดในผ้าห่มเวลาที่แม่จะกินแล้วรู้ว่าต้องเผ็ดแน่ เคยแกล้งเอาผ้าห่ม ออก ลูกก็จะนอนมุดหน้า หรือไม่ก็เอามือปิดหน้า ดูลูกตื่นเต้นมาก ถ้าจะสอนเรื่องอารมณ์ตื่นเต้นควรจะทำ อย่างไร ขอขอบคุณค่ะ

โดย patcha เมื่อ 29/09/2009

ก็เล่นแบบที่เล่นไปค่ะ ให้เขาเป็นคนกำหนดกฎเกณฑ์ทุกอย่าง เราเพียงแค่คอยใส่อุปสรรคไป เรื่องมุดผ้าห่ม ให้ลองถามเขาดู

"อ้าว พ่อค้า ทำอะไรนะ" "ทำไมล่ะ" "พ่อค้ารู้สึกยังไงล่ะ" คือ ให้ทุกอย่างมีเหตุผล มีที่มาที่ไปค่ะ เล่นไปเรื่อยๆ ค่ะ สนุกด้วย ทำหายด้วยค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 29/09/2009

อาจารย์คะ วันนี้ลูกเปลี่ยนให้แม่เป็นคนขายบ้าง ลูกใช้คำว่า “สลับที่กัน ให้แม่เป็นคนขาย” ก็ทดลองขายคล้ายๆ กับลูก ทำเป็นแอบใส่พริก ลูกจะหัวเราะ และทำเป็นบอกว่า ซีนใหญ่ ลูกก็บอกให้ เอามือมาตัด แต่มีอย่างหนึ่งที่แปลกไป คือ แม่แกล้งเอาดินสอด่าเป็นมีด และให้ลูกเป็นคนตัด ลูกบอกว่า “ให้แม่ตัด เดี่ยวมีดบาดมือผม” ซึ่งอันนี้ แม่ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย

แล้วลูกก็เล่นต่อ โดยตัวเองเป็นคนขายบ้าง ซึ่งก็คล้ายๆ เดิม พอลูกมุดเข้าไปในผ้าห่ม เลยลองถาม เหมือนที่อาจารย์แนะนำว่า พ่อค้าทำอะไร ลูกก็เปิดผ้าห่มมาบอกว่า แอบดูแม่กินไก่ทอด แม่เลยถามว่า อยู่ในผ้าห่ม มองเห็นหรือ ลูกก็บอก มองเห็นอยู่ พอถามว่า ทำไมต้องแอบดูด้วยล่ะ ลูกก็ตอบเหมือนเดิมว่า แอบดูแม่กินน้ำอร่อย พอถามว่า หัวเราะทำไม ลูกก็บอกแต่ แม่กินน้ำอร่อย แต่พอถามว่า รู้สึกอย่างไร ก็ตอบไม่ได้ คงต้องไปอีกนานมั๊ยคะ ถึงจะตอบได้

สังเกตว่า ลูกเลือกเรื่องที่จะเล่นต่างกัน เช่น ถ้าเล่นกับแม่ก็มัก จะเล่นขายของ ถูกรถชน แต่ถ้าเล่น กับพ่อ จะเล่นขับรถถึงไปรบ ลูกจะเป็นนายพล ให้พ่อเป็นทหาร โดยพ่อจะวางอุปสรรคว่า รถตกหลุมบ้าง น้ำมันหมดบ้าง หรือมีศัตรูมา เจอสุนัขบนถนน ให้ลูกแก้ปัญหา แต่ถ้าเล่นกับครูฝึก ลูกมักจะเล่นเรื่องซ่อม ก๊อกน้ำ ซึ่งส่วนใหญ่ลูกจะกำกับตัวเองตลอด และมักจะเล่นเร็วจนต้องคอยดึงให้ช้าลง

วันนี้พายุเข้า ฝนตกหนักตั้งแต่เมื่อคืน ก็เลยไม่ให้ลูกไปโรงเรียน ลูกถามว่า ทำไมไม่ต้องไปโรงเรียน แล้วโรงเรียนเปิดมัย เพื่อนมาแล้วยัง ถามถึงเพื่อนคนที่คอยประกบอยู่ มาหรือเปล่า ลูกอยากไปโรงเรียนมาก แม่ก็รู้สึกหนักใจเหมือนกันว่า ถ้าให้ไปแค่ครึ่งวันในเทอมหน้า ไม่รู้จะทำได้หรือเปล่า ที่อาจารย์แนะนำว่า ให้อยู่ด้วยกันช่วงปิดเทอมก็อาจจะไม่ได้อีก เพราะปีนี้ปิดเทอมแม่กับลูกไม่ตรงกัน ลูกปิดแม่ก็เปิดแล้ว แต่จะลองในช่วงเสาร์ – อาทิตย์ทั้งวันดูก่อน ขอขอบคุณค่ะ

โดย patcha เมื่อ 30/09/2009

ไม่ว่าลูกอยากอะไร หรือไม่อยากอะไร อย่าเห็นเป็นปัญหา

ให้เห็นเป็นโอกาสที่จะ "เจรจา" ทำงานอารมณ์ ทำงานความคิดค่ะ

ที่ลูกบอกออกมา เป็นการบรรยายพฤติกรรมของตัวเอง คือ เข้าไปในผ้าห่ม เพื่อแอบดูแม่กินไก่ทอด การบอกความรู้สึก จะอยู่ขั้นสูงกว่านี้อีก 1 ขั้น คือ รู้สึกตื่นเต้น เลยเข้าไปซุกผ้าห่ม ซึ่งเราจะรู้สึกมั่นคงปลอดภัยกว่า

แต่ถึงเราจะพอเดาคำตอบได้ ก็ไม่แนะนำให้บอกคำตอบลูก แต่จะกระตุ้นให้เขาคิดเอง หรืออย่างมาก็ให้ตัวเลือก เช่น ตื่นเต้น หรือกลัว ตื่นเต้น หรือสนุก ค่ะ

เราเคยเจอเด็กโตกว่านี้ (เป็นหนุ่มแล้ว) ที่บอกความรู้สึกของตัวเองไม่ได้ เพราะไม่มีใครเคยกระตุ้นถาม เช่น ลูกเพื่อนแกล้ง เมื่อถูกถามว่า รู้สึกอย่างไร เด็กตอบว่า ไปฟ้องครู ซึ่งเป็นการเล่าการกระทำของตัวเอง กรณีนี้ก็เช่นกันค่ะ อันนี้เขียนเพื่อผู้ปกครองเด็กโตท่านอื่นด้วยนะคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 01/10/2009

ขอบคุณค่ะอาจารย์ วันก่อนลูกก็มุดไปในผ้าห่มอีก แต่เปิดหน้าออกมาให้แม่เห็น เพราะแม่ทำเป็นยังไม่กิน ลูกคงเห็นว่า แม่เงิบก็เลยเปิดหน้าออกมาดู แม่เลยพยายามให้ลูกเปิดหน้าก่อนถึงจะกิน แล้วลองถาม ลูกก็ตอบเหมือนเดิม ก็เลยให้ตัวเลือกว่า “ตื่นเต้น” หรือ “กลัว” ลูกก็บอกตื่นเต้น แต่พอลถามว่า ทำยังไงถึงจะ หายตื่นเต้น ให้แม่ช่วยอะไรมัย ลูกก็ยังตอบไม่ได้ ตอบแต่ว่า ให้แม่กินไก่ทอด ไก่ทอดน่าอร่อย

วันก่อนแม่ไม่อยู่บ้าน มีแขกมา ลูกก็หนีไปซ่อนในห้องอีก พอแม่กลับมา แม่บ้านเล่าให้ฟัง ก็เลย
ลองถามลูก

แม่: วันนี้มีแขกมาบ้านเราหรือ

ลูก: มีแขกมาแม่

แม่: แล้วหนูทำอะไรอยู่เหรอ

ลูก: หนูไปอยู่บนห้องเลย (ตอบไม่ตรงคำถาม)

แม่: ทำไมหนูต้องหนีด้วยล่ะ

ลูก: ไปอยู่บนห้อง อยากอยู่คนเดียว

แม่: เหรอ หนูเป็นอะไรล่ะ รู้สึกยังไงเหรอ

ลูก: ไปอยู่บนห้อง

แม่: หนูรู้สึก “กลัว” หรือว่า “ตื่นเต้น”

ลูก: กลัว ไม่ชอบ

แม่: แล้วให้แม่ช่วยยังไงดี

ลูก: (ไม่ตอบ)

แม่: ให้แม่จับมือ หรือว่ากอดดี

ลูก: จับมือ

แม่: จับแบบไหน มือเดียว หรือว่าสองมือ

ลูก: (ยื่นมือมาให้จับ) จับสองมือเลยแม่

แม่: จับแบบนี้ไข่ม้อย แล้วหนูจะหายกลัวม้อย

ลูก: หายแม่

แม่: ถ้ายังงั้น เวลามีแขกมา ถ้าหนูกลัวให้แม่ช่วยจับมือนะ

ลูก: ครับ

วันถัดมาพาลูกไปเดินงานแสดงสินค้าโอท็อป ดิฉันสังเกตเห็นลูกเอามือจับปกเสื้อ เลยถามว่า หนูกลัว หรือว่าตื่นเต้น ลูกบอกว่า กลัว คนเยอะ แม่ก็เลยถามเหมือนเดิมว่า ให้ช่วยม้อย แล้วก็ช่วยจับมือ ลูกก็อยู่ได้ (อาจจะเป็นเพราะคนไม่สนใจลูก)

วันถัดมาอีก คุณยายมาเยี่ยม ลูกก็หนีไปอยู่บนห้องอีก ล้อคฤถุญแจ แม่เรียกให้เปิดก็เปิดให้เฉพาะแม่ เข้าไป แม่ก็เข้าไปคุยถามว่า กลัว หรือว่าตื่นเต้น ลูกบอกไม่กลัว แต่ไม่ยอมลงมา (จริงๆ คงกลัวไข่ม้อยคะ) พยายามจะชวนคุย ให้แม่ช่วยจับมือ ยังไงลูกก็ไม่ยอม คุณยายมากับพี่ๆ ซึ่งลูกเคยเล่นด้วยมาก่อน ลูกก็ถามว่า ใครมาบ้าง แล้วเขาทำอะไรกันอยู่ แม่ก็บอกพี่ๆ เล่นเกมส์เศรษฐีกันอยู่ สนุกมากด้วย ชวนไปเล่นก็ไม่ยอม แม่อยู่ด้วยก็ถามไปเรื่อยๆ จนแม่ลงไปข้างล่าง สักพักลูกก็เปิดประตูตะโกนลงมาถามว่า ใครชนะ ใครได้ตั้งค์เยอะ แล้วสักพักก็เรียกให้แม่ไปรับลงมา และลูกก็เล่นกับพี่ๆ ตกกลางคืนก็ไม่ยอมนอน กับพ่อแม่ ไปนอนกับพี่ๆ กับคุณยาย

วันรุ่งขึ้น ลูกก็บอกจะไปโรงเรียน แม่บอกไม่ต้องไปก็ได้ ฝนยังตกอยู่ ให้อยู่เล่นกับพี่ๆ ลูกก็ไม่ยอม จนแม่ต้องไปส่ง ดิฉันรู้สึกที่ ลูกอยากไปมาก ไปถึงห้องตะโกน “ผมมาแล้วครับ” ตอนเย็นลูกบอกว่า โดนเพื่อนเตะ แม่ถามว่า เตะแรงไหม ลูกก็บอกว่า เตะแรง แม่ถามว่า แล้วหนูรู้สึกอย่างไร ลูกตอบว่า โกรธ แม่ถามว่า โกรธมากไหม ก็บอกว่า โกรธมาก แลวหนูทำยังไง ก็บอกว่า ผมก็เลยเตะเพื่อน แล้วหนูหายโกรธม้อย ก็บอกว่า หาย แล้วบอกว่า ผมเตะแรง เจ็บขามากเลยแม่ พอตีตอนคุยกันอยู่บนรถ ลูกนั่งข้างหลัง แม่พะวงกับการขับรถ ก็เลยถามไม่ค่อยได้ แล้วก็มองไม่เห็นหน้าซัดว่า ตอนพูดลูกแสดง หน้าตาอย่างไร โกรธจริงหรือเปล่า หรือตอบเพราะเป็นความจำ

ก็ยังไม่แน่ใจว่า ลูกบอกความรู้สึกตัวเองได้ถูกหรือเปล่า แต่จะพยายามดีดค่ะ ขอขอบคุณค่ะ

โดย patcha เมื่อ 02/10/2009

พยายามถามตอนที่เกิดอารมณ์นั้นๆ ให้ได้มากที่สุด พอตอบได้ดีแล้ว คอยถามเหตุผล
ที่รู้สึกเช่นนั้นค่ะ

พอเข้าใจ "พฤติกรรม" ของลูกแล้วใช้ไหมคะ ว่ามีอะไร "ซ่อน" อยู่ภายใน

ยังมีอีกเยอะนะคะ บางคน มีเป็นร้อยอย่างค่ะ

เด็กไม่เข้าใจ บอกให้ใครช่วยไม่ได้ เลยออกมาในรูปของการยึดติด ย้ำคิด ย้ำทำ ก็อยู่
ก่อนหน้านี้แหละค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 02/10/2009

อาจารย์คะ เมื่อวาน พอกลับจากโรงเรียน ลูกบอกว่า เพื่อนเอาหนังสือผมไป แม่ได้ที่ก็เลย
ถาม

ลูก: แม่ครับ เพื่อนเขาเอาหนังสือผมไป

แม่: เพื่อนคนไหนล่ะ

ลูก: พี่ ... (บอกชื่อเพื่อนผู้ชายในห้อง) ผมไม่ได้เรียนหนังสือเลย

แม่: แย่จัง เพื่อนเอาหนังสือไป แล้วหนูรู้สึกยังไง

ลูก: โมโห (ทำคิ้วขมวด หน้าบึ้ง)

แม่: เหมอ โมโหมากมัย

ลูก: โมโหมากเลยแม่

แม่: แล้วหนูทำยังไง

--

ลูก: ผมก็เลยเตะเพื่อน (ทำท่าเตะ)

แม่: แล้วหายโมโหมั้ย

ลูก: หายแม่

แม่: ถ้าไม่เตะ หนูทำอย่างอื่นได้มั้ย

ลูก: เเตะ แม่ เเตะแรงๆ เลย

ตอนนั้น แม่คิดว่าเลือกไม่ออกเลย ยังไม่ได้ต่อ แล้วลูกก็เปลี่ยนไปพูดเรื่องเพื่อนเอาดินสอสีไป
ถ้ามต่อก็ตอบแบบเดิมๆ อีก ยังไม่แน่ใจว่า ลูกได้เตะเพื่อนจริงหรือเปล่า หรืออาจโดนเพื่อนเตะแล้วกดดัน
หรือเปล่า คงต้องรอดูอีกที ก่อนนอนลูกไปนอนกับพี่ๆ อีกห้องหนึ่ง

แม่: คืนนี้จะนอนกับใคร

ลูก: นอนกับพี่ ...

แม่: ทำไมต้องนอนกับพี่เขาด้วยล่ะ

ลูก: ผมเป็นผู้ชาย ต้องนอนกับผู้ชาย

แม่: แล้วพ่อเป็นผู้ชาย หรือผู้หญิง

ลูก: เป็นผู้ชาย

แม่: แล้วทำไมหนูไม่นอนกับพ่อล่ะ

ลูก: ไม่เอา พ่อตัวเหม็น

แม่: ทำไมถึงเหม็น

ลูก: พ่อกินแมลง มันเหม็น (คุณพ่อกินจิ้งหรีดทอดอยู่ ยังไม่ได้อาบน้ำ)

แม่: แล้วแม่ตัวไม่เหม็น นอนกับแม่ได้ไหม

ลูก: ไม่ ผมจะนอนห้องนี้

แม่: แล้วใครจะเล่นขายของกับแม่ล่ะ

ลูก: ผมจะเล่นขายของ ผมจะขายของแล้วนะ

แล้วลูกก็กลับไปเล่นขายของกับแม่ แล้วก็นอนกับแม่ สังเกตว่า เวลาแม่แขกมาพัก (คุณยาย น้ำ พี่ๆ) ลูกจะกลัวในช่วงแรก แต่สักหน่อย ลูกก็จะติดเขา ไปนอนกับเขาทุกที แสดงว่าลูกยังไม่ติดแม่พอใช้มั้ยคะ ขอบคุณค่ะ

โดย patcha เมื่อ 03/10/2009

ที่ถามเรื่องนอนกับคนอื่น แสดงว่า ติดพ่อแม่ไม่พอ หรือเปล่า

อันนี้ ก็ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ

มีทั้งใช่ และ ไม่ใช่

ถ้าเขาผูกพัน แน่นแฟ้นกับพ่อแม่มากเต็มที่แล้วจริงๆ มั่นคง และมั่นใจในชีวิตแล้ว เขาก็ไปค้างกับคนอื่นได้ เด็กที่ยังไม่ติดใครเลย ทุกคนเหมือนกันหมด ก็นอนค้างกับใครก็ได้ค่ะ ลองคิดดูเอาเองนะคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 03/10/2009

อาจารย์คะ ขอโทษนะคะที่หายไปนาน แต่ยังทำ floortime อยู่ค่ะ มีปัญหาหลายครั้งก็ใช้วิธีอ่านหนังสือกับอ่านใน web เอาบ้าง หลายครั้งที่เจอคำตอบเอง หรือลองผิดลองถูกดูบ้าง ก็เลยยังไม่ได้ถามอาจารย์เพิ่มอีก

วันก่อนได้ไปฟังอาจารย์อีกครั้ง ทุกครั้งที่ฟัง ไม่ว่าจะฟังบรรยาย หรือจากซีดี ก็ได้รับความรู้มากขึ้น พยายามปรับใช้กับลูก ถือว่าทบทวนหลักการที่บางครั้งก็เผลอลืม หรือเบี่ยงเบน เพราะความเคยชินของแม่เอง จะขอเล่าความก้าวหน้าของลูกให้อาจารย์ทราบด้วยค่ะ

เดือนนี้ลูกจะมีอายุครบ 7 ปี หลังจากเริ่มต้นทำ floortime มากก็พบว่า ลูกมีพัฒนาการดีขึ้น ที่เห็นชัดๆ เลย คือ ลูกโต้ตอบได้มากขึ้น เวลาโกรธ หรือเสียใจ (บางครั้งลูกบอกเอง แต่ยังไม่มั่นคง) ถ้าอยู่กับแม่ หรือครูมักไม่ค่อยหลุดเป็น script เหมือนเมื่อก่อน แต่ยังคงกลัวคนแปลกหน้า (จากเดิมที่ไม่กลัว) และมักจะหลุด script เมื่อเจอสถานการณ์ใหม่ๆ (คงต้องพยายามต่อไป)

ลูกเริ่มรู้จักต่อรองเวลาต้องการ และถ้าแม่ หรือครูตื้อ ยื้อจะได้หลายวงรอบมากขึ้น (บางครั้งมากกว่า 20 รอบ)

วันหนึ่ง ลูกต้องการซื้อช็อคโกแลต ก็ไม่ยอมให้แม่เดินออกจากบ้าน พยายามอ้างว่าต้องการดู เรื่องนี้ดีจริงๆ แม่ก็ไม่ยอม ตื้อกันอยู่หลายนาที คนขายคงสงสารแม่ ก็เลยบอกว่า ยังไม่ขายตอนนี้ ให้ไปซื้อของอย่างอื่นก่อน ลูกจึงยอม แต่ก็น้ำตาขุ่น แม่ก็เล่นเรื่องอารมณ์ต่อ บางทีก็ได้ แต่บางทีก็วงแตกเหมือนกัน

ลูกรู้จักแกล้งคนอื่นบ้าง เช่น แกล้งปิดสวิตช์น้ำอุ่น เวลาคุณยายอาบน้ำ พอคุณยายโวยวาย ลูกก็จะชอบใจมาก ทำอยู่หลายวัน วันหนึ่งลูกลืม เพราะมัวเล่นอย่างอื่นอยู่ พอคุณยายเข้ามา ลูกก็ถามว่า ยายหนาวมั๊ย พอยายตอบไม่หนาว ลูกก็ถามว่า ทำไม ยายบอก ไม่มีคนเอาสวิตช์ลง ลูกก็ถามต่อว่า ถ้ามีคนเอาสวิตช์ลง ยายจะหนาวมั๊ย เดี่ยวนี้ คุณยายเลยต้องแอบหนีไปอาบน้ำ เวลาลูกทำอย่างอื่นไม่อย่างนั้นอาบไม่ได้

วันกลับจากกรุงเทพ ลูกก็ทวงของฝาก พอติแม่ซื้อกล่องดินสอให้ ลูกก็เอาดินสอใส่ แล้วเอาไปโรงเรียน คุณครูบอกว่า ลูกพูดเสียงดังเหมือนอวดเพื่อนในห้องว่า ได้กล่องดินสอสองอัน แม่ซื้ออันใหม่ให้ด้วย ใหญ่กว่าเดิมด้วย

วันนั้น อาจารย์บอกว่า ให้ถามความรู้สึกลูกว่า รู้สึกอย่างไร ที่ผ่านมาไม่ค่อยได้ถาม เพราะคิดว่า ลูกยังบอกไม่ได้ พอกลับมาซ้อมเตอร์ไซค์ออกไปซื้อของข้างนอกด้วยกัน ลูกขอช้อนท้ายไปด้วย ลูกพูดเสียงดังอยู่ข้างหลัง

แม่: ทำไมหนูพูดเสียงดังจัง

ลูก: จะพูดให้ดังๆ เลย

แม่: หนูรู้สึกยังไง

ลูก: พูดเสียงดังๆ เลยแม่

แม่: หนูรู้สึกกลัว หรือว่าตื่นเต้น

ลูก: กลัวแม่

แม่: กลัวอะไร

ลูก: กลัวรถลัม

แม่: กลัวมากมัย

ลูก: กลัวมากแม่

แม่: ถ้าวรถลัมแล้วเป็นยังไงล่ะ

ลูก: เจ็บแม่

แม่: เจ็บมากไหมล่ะ

ลูก: เจ็บมากเลยแม่

แม่: แล้วทำไมรถถึงลัมล่ะ

ลูก: ถ้าซีเร็วมันจะลัมแม่

แม่: เหรอ ซีเร็วลัมเนาะ ทำยังไงถึงจะไม่ลัมล่ะ

ลูก: ซีช้าไม่ลัมแม่ แม่ซีช้าช้านะ

แม่: จ้า ซีช้าแบบนี้ไซ่มัย

ลูก: ไซ่แม่

พอดีถึงร้านขายของ แปลกใจว่า บางครั้งลูกก็บอกได้เหมือนกัน เดิมไม่ค่อยได้ถาม เพราะคิดว่าเขายังบอกไม่ได้

วันก่อนไปซื้อของแล้วลูกเดินหายไป แม่ตะโกนเรียกว่า อยู่ไหน แม่จะกลับแล้วนะ ลูกตะโกนกลับมาว่า ผมอยู่ที่นี่ แล้วก็วิ่งมาหา

วันหนึ่งกำลังจ่ายเงินอยู่ ลูกแอบหนีไปดูร้านซีดี แม่เลยแกล้งซ่อน เห็นลูกเดินกลับมา แล้วก็ไปถามแคชเชียร์ว่า แม่อยู่ไหน ทำให้แม่สบายใจขึ้นว่า ลูกยังพอสนใจแม่บ้าง

เวลาเล่นเกมสเตรซึ้ แม่แกล้งบอกเลขผิด ลูกจะบอกว่าแม่ มันไม่ถูก หรือแม่แกล้งหยิบเบี้ยของลูกมาเดิน ลูกก็บอก แม่ มันของผม ไม่ใช่ของแม่ หรือบางทีก็บอก แม่จำผิด

และลูกก็รู้จักกติกาการเล่นมากขึ้น เช่น ถ้าติดคุกก็บอกให้แม่เดินเพิ่มอีกครั้ง บางทีแม่ทำลิ้มเดินรอบเดียว ลูกก็บอก แม่เดินอีกซิ พอถาม ทำไมหนุไม่เดิน ลูกก็บอก ผมติดคุกอยู่

บางทีลูกเดินลงช่องหยุดซ่อมยาน (เกมโตเรมอน) แม่ก็แกล้งถาม ทำไมต้องซ่อม มันเสียตรงไหนซ่อมยังไง ให้ใครช่วยซ่อม บางทีลูกก็บอก แม่ช่วยผมซ่อมยานก่อนสิ

เล่นกันมากเข้า ลูกก็รู้จักเอามาใช้กับเรื่องอื่นๆ เช่น พอบอกให้ไปอาบน้ำ ลูกก็บอกให้พ่อเอาเครื่องร่อนมารับก่อน พอพ่อทำเอาเครื่องมารับ ลูกก็บอกน้ำมันหมด (ยังไม่อยากอาบ) ไม่มีเงินซื้อน้ำมัน

เวลาทำการบ้าน ถ้าลูกไม่ยอมทำ ลูกก็บอก มันเหนื่อย มือไม่มีแรง หิวข้าว ไม่ได้กินข้าวมาหลายวันแล้ว แบบนี้ก็มีค่ะ

มีเรื่องที่ยากถามอาจารย์ คือ ที่อาจารย์บอกว่า เวลาเด็กโกรธ หรือเสียใจ เด็กจะมีพัฒนาการที่ถดถอยลงมา ถ้าเป็นเรื่องของประสาทสัมผัส เด็กสามารถถดถอยได้มัยคะ คือ ลูกเคยไม่ชอบเสื้อผ้าที่ทำด้วยไนลอน ไม่ยอมใส่เลย แต่ตอนหลัง ลูกยอมใส่เสื้อผ้าของโรงเรียนที่เป็นไนลอนได้ (คงเพราะอยากไปโรงเรียน) แต่ตอนนี้ ลูกกลับไม่ยอมใส่อีก กำลังสงสัยว่า เป็นเพราะลูกกลับไม่ชอบเหมือนเดิม หรือเป็นเพราะไม่ชอบเรียนวิชาพลหรือเปล่า

ที่เล่ามาไม่ทราบว่า มีต้องแก้ไข หรือเพิ่มเติมอะไรอีก ขอคำแนะนำจากอาจารย์ด้วยค่ะ

ขอบคุณมากค่ะ

โดย patcha เมื่อ 06/11/2009

คุณแม่ทำได้ดีขึ้นมากแล้วค่ะ ค่อยๆ คิด ค่อยๆ ปรับมูขไป

ไม่ว่าเรื่องอะไร ดึงการสนทนาให้นาน และซับซ้อนมากขึ้นเรื่อยๆ

ส่วนการสอบถามความรู้สึก สอบถาม เมื่อเรารู้สึกสงสัย หรือรู้สึกว่า มีอะไรแปลกๆ เกิดขึ้น
ไม่ต้องถามทุกเรื่องนะคะ

ส่วนเรื่องเสียพลัง ลองถามเขาดูสิคะ สงสัย ก็ต้องตะล่อมถามค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 06/11/2009

ขอบคุณค่ะ อาจารย์ คงต้องรอวันที่จะใส่เสื้อผ้า จะได้ลองถามตามที่อาจารย์แนะนำ
ว่างๆ ก็เตรียมคิดคำถามรอ เดี๋ยวนี้ตัวเองคิดคำถาม หรือมูขรอไว้เหมือนกัน บางครั้งก็ได้ใช้ บางครั้งก็ไม่ได้
เวลาไปรับลูกก็ไปดูเด็กๆ อนุบาลเขาเล่นกัน เมื่อเอามาใช้กับลูกได้ ขอบคุณค่ะ

เมื่อวันอังคารที่ผ่านมา น้องมีอายุครบ 7 ปี คุณหมอบริจาคตัวนัดให้ไปพบ หลังจากที่ได้ขอ
การฉายา และงดฝึกแบบเก่า มาใช้ floortime แทน คุณหมอของลูกชมว่า ลูกตอบโต้ได้มากขึ้น
และคิดแก้ปัญหาได้ดีขึ้น ขอเล่าให้อาจารย์ทราบความก้าวหน้านะคะ

เดิมเวลาไปหาหมอ ลูกมักจะเดินไปเดินมาในห้อง และอยากจะออกไปข้างนอก ตอนแรกที่เข้าไป
ลูกก็ไม่อยากเข้าเท่าไร แต่แม่บอกไว้แล้วว่า เราต้องไปหาหมอ และพ่อแม่เดินเข้าไป ลูกก็ตามเข้าไป
(คิดว่า ลูกติดแม่มากขึ้น)

คุณหมอบริจาค ลูกตอบโต้บ้าง เบียงเบนบ้าง แม่ช่วยถาม และช่วยแนะนำคำตอบ ลูกก็เริ่มตอบได้
ตรงประเด็นมากขึ้น คุณหมอให้ลูกวาดรูปวงกลม กากบาท สีเหลี่ยม ตามแบบ ลูกก็วาดได้เร็ว
แต่ไม่ค่อยสวย คุณหมอบริจาคว่า รูปอะไร ลูกบอกว่า ดูลูกโลก (วงกลม) กากบาท ลูกก็บอก เครื่องหมายบวก
บล็อกลีเหลี่ยม ลูกก็บอกเครื่องหมายลบพยาบาล ไม่ทราบว่า เป็นการตอบที่ไม่ตรงคำถามหรือเปล่าคะ

แม่ก็แก้งบอก ใหญ่ไป ลูกก็วาดเล็กลง บอกน้อยไป อยากได้มากกว่านี้ ลูกก็วาดเพิ่ม พอถามว่า ยังไม่พอ ต้องทำยังไงดี ลูกก็บอก วาดเพิ่มอีก วันนั้นลูกก็นั่งเก้าอี้มากขึ้น ไม่เดินออกนอกห้อง ลูกถามว่า เสรีจากนี้ แล้วไปไหน แม่ถามไปไหนดี ลูกบอก ไปขับรถแข่งที่บึงซี คุณหมอบอก แข่งที่บ้านดีกว่า ลูกบอก ที่บ้านรถคันเล็ก แข่งไม่ได้ แม่บอก เอารถมอเตอร์ไซค์ของพ่อก็ได้ ลูกบอก กลัวล้ม เตียวเจ็บ คุณหมอบอก แม่ไม่มีเงิน ลูกบอก แม่มี ถามว่า ทำไมรู้ว่าแม่มีเงิน ลูกบอก แม่ทำงานเยอะ เลยมีเงินเยอะ แม่บอก ไม่มี ลูกก็เถียงว่า มี ถามว่า อยู่ไหนล่ะ ลูกบอก อยู่ในกระเป่า ผมเหนื่อยแล้ว ลูกก็พยายามเอามือ มาแย่งเอากระเป่าแม่ไป แต่พอเปิดกระเป่าไม่มีเหรียญ ลูกหยิบแบงค์ออกมา บอก นี่ไง แม่ถามว่า เอาไป หยอดเล่นได้หรือ ลูกบอก ไม่ได้ คุณหมอบอก ทำไงดีล่ะ แบงค์ใช้เล่นไม่ได้ ลูกบอกให้เอาไปแลก ถามว่า แลกที่ไหน ลูกบอก แลกที่ธนาคาร คุณหมอบอก เงินน้อยไปแลกไม่ได้ ลูกก็เถียงว่า แลกได้

สักพักลูกเห็นแป้งโต้วของคุณหมอวางบนโต๊ะ ลูกก็หยิบมาถามว่า แม่ทำอะไร แม่บอก แป้งโต้ว ลูกเอาออกมากลึงไปมาบนโต๊ะ ทำทำป็นเป็นแท่ง คุณหมอบอกว่า ทำอะไร ลูกบอก ทำเครื่องบิน แล้วลูกก็ปั้นก้อนเล็กๆ เอาไปติด บอกว่า ทำล้อเครื่องบิน แม่ถาม มีล้อเดียวหรือ ลูกบอก มีสองล้อ แล้วปั้นเพิ่มอีก ลูกปั้นแป้งอีก บอกทำหน้าที่ต่างเครื่องบิน คุณหมอบอกว่า เครื่องบินมีปีกหรือเปล่า ตอนแรกลูกบอก ไม่มี คุณหมอบอกว่า แล้วบินได้หรือ ลูกรีบบอก มีปีกอยู่ พุดผิดไป แล้วลูกก็ปั้น ปีกเครื่องบิน พอดีก่อนที่เป็นล้อมันหลุด แม่ถาม ล้อหลุดแล้ว ทำไงดี ลูกบอก ต้องซ่อมล้อก่อน ถามให้ใครซ่อม ลูกบอก ผมซ่อมเอง ถามว่า ซ่อมเป็นหรือ ลูกบอก ซ่อมเป็นอยู่ คุณหมอบอกว่า เมื่อไหร่เครื่องบินจะขึ้นบินสักที ลูกบอก ยังบินไม่ได้ น้ำมันหมด ถามว่า แล้วทำยังไงดี ลูกบอก ต้องเติมน้ำมันก่อน แล้วลูกก็ปั้นแป้งโต้วเป็นก้อนเล็กๆ ติดที่เครื่องบิน บอกว่า เป็นน้ำมัน คุณหมอบอกว่า พอหรือยัง ลูกบอกยัง มันยังน้อยอยู่ แล้วก็ปั้นเพิ่มอีก

วันก่อนลูกเล่นซบเครื่องบิน ให้แม่เป็นคนซบ ลูกเป็นผู้โดยสาร ลูกให้ทำเสียงประกาศก่อนขึ้นบิน เวลาบินลูกก็บอกว่า เจอหลุมอากาศ ให้แม่ทำตัวโยกไปมา แล้วให้แวะไปรับพ้อ พอดีคุณพ่อทำงานอยู่ บอกว่า ยังไม่มีตัว ขึ้นไม่ได้ ลูกก็ถาม ซื้อตัวกับแม่ แม่ถาม เอาอะไรมาซื้อล่ะ ลูกบอก เอาตังค์ แล้วทำทำ เอาเงินให้ แม่ถามว่า กี่บาท ลูกบอกว่า 5 บาท แม่บอก ซื้อไม่ได้ ลูกถาม ราคาเท่าไหร่แม่ แม่บอก อย่างน้อยต้อง 2000 บาท ลูกก็ทำท่าลวงกระเป่าแล้วเอามือวางบนมือแม่บอก 1000 2000 ครบแล้วแม่ แม่เอาตัวมาสิ บางครั้ง ลูกเล่นเป็นคนซบเอง แม่ถามว่า ถึงแล้วยัง ลูกบอก ยัง ถาม ทำไมนานจัง ลูกบอก มันไกลอยู่แม่

ถ้าเล่าให้คนที่มิลูกปกติฟัง เขาคงเห็นเป็นเรื่องธรรมดา แต่สำหรับแม่ที่มีลูกเป็นออทิสติก ก็ถือว่า เขาดีขึ้นมา แม่ก็มีกำลังใจขึ้นเยอะเลย ขอขอบคุณอาจารย์ ผู้ปกครอง และนักบำบัดทุกท่านที่ช่วยให้เข้าใจใน วิธีนี้ดีขึ้น ขอคำแนะนำจากอาจารย์เพิ่มเติมค่ะ ขอขอบคุณค่ะ

ลืมบอกอาจารย์ไป เรื่องเสื้อพละ ทดลองถามลูกก็ยังตอบไม่ได้ แต่ลูกถามว่า ใส่ชุดนักเรียนเล่นพละ
ได้มั๊ย แม่ตอบว่า คงไม่ได้ ครูคงไม่ยอม ลูกก็บอกว่า ครูยอมอยู่ และพยายามบอกว่า เพื่อนคนนั้นคนนี้ใส่ชุด
นักเรียนก็เล่นพละได้ แต่สุดท้ายลูกก็ยอมใส่ แต่ก็ทำให้เปลี่ยนไปใส่ถุงเท้า กางเกงก่อนใส่เสื้อ และอาทิตย์นี้
ลูกก็ยอมใส่ ไม่ได้ว่าอะไร

คิดว่า พฤติกรรมของเด็กคงเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เมื่อก่อนเคยกังวลกับพฤติกรรมเหล่านั้น พอผ่านไป
สักระยะหนึ่งสิ่งเหล่านั้นก็หายไป

ลูกเคยชอบปิดประตูเสียงดังมาก พ่อแม่ตกใจมักจะร้องห้าม ตอนหลังทำเป็นไม่สนใจ ไม่ตำหนิ
ลูกก็ทำท่าง่วงว่า ทำไมแม่ถึงไม่ห้าม

บางครั้งลูกปิดแล้วเปิดแล้วปิดหลายครั้ง แถมยังพูดอีกว่า ปิดประตูให้ดังๆ เลย แต่แม่ก็ทำไม่
สนใจ ไม่ตำหนิ เดียวนี้ ลูกก็ปิดเป็นปกติ อย่างนี้เขาเรียกว่า เรียกร้องความสนใจหรือเปล่าคะ

โดย patcha เมื่อ 26/11/2009

ขาดการทำงานอารมณ์ และความคิดตอนที่จะไปหาหมอค่ะ

เรื่องอื่นๆ ใช้ได้ค่ะ ค่อยๆ คิด ค่อยๆ ทำไปค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 26/11/2009

อาจารย์คะ เรื่องของอารมณ์ทำได้ยากจริงๆ ลูกยังบอกอารมณ์ของตัวเองไม่ได้ ตื่นเต้นบางครั้งก็
บอกว่ากลัว เอาหมอนปิดหน้า แม่ถามว่า รู้สึกยังไง ลูกบอกว่า กลัว ต้องแก้ให้ว่า ตื่นเต้นหรือกลัว
ลูกถึงจะตอบได้

วันหนึ่งบอกว่า ถ้าหนูดูทีวี แม่จะไปนอนห้องคุณยายนะ ลูกถามว่า ทำไม บอกว่า ก็หนูมีทีวีเป็น
เพื่อนแล้วไง ลูกบอกว่า แม่นอนกับผมนะ ผมเหงา

แต่อีกวันหนึ่ง คุณครูแกล้งให้ลูกโกรธ ถามว่า รู้สึกยังไง ลูกบอกว่า เหงา ครูต้องช่วยแนะให้
เวลาเสียใจ ลูกร้องไห้เร็วมาก แต่ไม่เคยบอกว่า รู้สึกเสียใจ

ดิฉันพยายามอ่านเรื่องอารมณ์ก็ยังไม่เข้าใจวิธีเท่าไร อาจเป็นเพราะไม่เข้าใจ ก็เลยยังเล่นเรื่องนี้ไม่ได้ แต่จะพยายามต่อไป ขอขอบคุณค่ะ

โดย patcha เมื่อ 27/11/2009

นี่คงเป็นอีกข้อพิสูจน์หนึ่งของประโยคที่ว่า "ฝึกอย่างไร ได้อย่างนั้น"

ฝึกให้โต้ตอบ คิดแก้ปัญหา ก็ได้ความสามารถในการแก้ปัญหา และพูดจาโต้ตอบ

และในการฝึก ก็ไม่มีเวลาที่ไหนที่จะติกว่า การพูดจาโต้ตอบกับพ่อแม่ เมื่อตนเองมีความต้องการสูงสุด แต่ความต้องการถูกขัดขวาง หน่วงเหนี่ยว

แต่การจะทำเช่นนั้นได้ ลูกจะต้อง "ทน" ต่อความหงุดหงิด คับข้องใจ ที่ต้องพยายาม ต้องอดทน เมื่อความต้องการของตัวเองไม่บรรลุผลรวดเร็วอย่างที่คิด

และการที่เราจะยอมทนให้ใครสักคน เราต้องรักคนนั้นมากพอนะคะ

ระหว่างนี้ คุณแม่ก็คงต้องหัดทำงานอารมณ์กับลูกไปเรื่อยๆ ต้องรู้จักถนอมใจจ้ะด้วยความสนอกสนใจอยากรู้ อยากช่วย และเป็นเพื่อนคู่คิดให้ลูก

เมื่อลูกค่อยๆ เข้าใจความรู้สึก ทั้งความรู้สึกพื้นฐาน สาเหตุ และความคิดปรุงแต่ง (เช่น กลัวเป็นความรู้สึกพื้นฐาน เพราะรวดเร็วเป็นสาเหตุ และจะตกใจ เป็นความคิดปรุงแต่ง หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าจินตนาการ) ลูกจะสงบ และปลอดภัยขึ้นมาก เมื่อสิ่งที่มากระทบจิตใจ ซึ่งเขาไม่รู้ตัวนั้นหมดไป เขาไม่จำเป็นต้องอยู่กับความซ้ำซาก เหมือนดังแต่ก่อน

ระหว่างนี้อย่าลืมให้ลูก "ลงมือ" ทำงาน ทั้งงานบ้าน และงานอดิเรก อย่าใช้แต่วาจาอย่างเดียว

รวมทั้งหาโอกาสออกกำลังกาย และเล่นกับเพื่อนให้มากๆ ค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 1/12/2009